XIX. évfolyam 45. szám · Ára: 1 forint · 1963. november 7

Szegő Gizi rajza

JEGYESEK

— Fő az, hogy szeretjük egymást! A többi részletkérdés...

Este féltíz után, éppen egy kézirat felett bóbiskoltam, hosszú csengetés riaszt. Idős hölgy áll az előszobaajtóban, dúlt tekintettel, haragosan kiáltja:

– Maga a tanácstag?

– Igen – mondom. – Mi tetszik?

– Azonnal jöjjön velem! – rendelkezik. – Egy őrültet kell a házunkból eltávolítani! Egy gyilkost!

Szép kis história, áll égnek a hajam, dehogyis megyek oda! Azonnal hívom a rendőrséget!

– Kit öltek meg? – kérdem lihegve, miközben a telefon felé botorkálok.

– Engemet és a férjemet! – sikoltja a nő.

Mégsem hívom a rendőrséget, előbb tisztázzuk a dolgot. A meggyilkolt nő kétségkívül él és erősen izgatott.

– A férjét megölték?

– Most fogják majd megölni! – kiáltja türelmetlenül a hölgy. – A szeneslapátot már odatette az a gyilkos az előszobába, még újságpapírba is csomagolta a nyelét!

– És ez a körülmény mennyiben aggasztja önt? – kezdek magamhoz térni.

– Megmondta a gyilkos! Hogy ne hagyjon ujjlenyomatot a lapáton, amikor üt vele!

– Megmondta? Tanú van rá, hogy erről beszél?

– Van! – hadonászik a nő. – Tessék meghallgatni, és aztán intézkedni! Különben én ölöm meg! – kiáltja váratlanul és a zakómnál fogva kiránt a lépcsőházba, hogy szinte elvágódom. Nyugtalanul követem az elszánt, öregedő hölgyet, és kezdem sejteni, miről lehet szó.

– Ha jól értem, a társbérlőjük, vagy az albérlőjük fenyegeti magukat ilyen halálosan.

– A társbérlő, Kondor Zoltán! – igazít ki pontosan. – Elvetemült, aljas gyilkos. Bottal jár a lakásban egész nap, azzal fenyeget.

Az előszobában öreg ember biceg elő, bottal, igen nehezen jár.

– Kondor Zoltánhoz van szerencsém?

– Nem, a férjem. Póth József – válaszol helyette is a harcias hölgy.

– Az életünkre tör! – mondja azonnal a férfi is, és botjával megfenyegeti a társ-

bérlő ajtaját. Végszóra nyílik az ajtó, és jön ki a gyilkos. Hasonló, öreg, beteg, bottal. A két botos nyugdíjas görcsösen markolja a botokat, a hölgy meg habozás nélkül neki a társbérlőnek, kimeresztett körmökkel, egyenesen a szemének. Mindhárom közel áll ahhoz, hogy a saját mérgétől felbukjon, szörnyet haljon.

– Megállj! – kiáltok. – A tanács nevében senki se mozduljon! Ezennel megkezdem a kihallgatást. Ki a tanú arra nézve, hogy Kondor Zoltán halálosan fenyegeti Póth Józsefet és nejét?

– Pityuka! – kiáltja egyszerre Póth József és neje.

– Gyerek?

– Nem! Kondor papagája!

Azt hittem, hogy ebben az ügyben már nem ér újabb meglepetés, de most hátrahőköltem.

– Papagáj? A tanú egy papagáj?

– Az! Tessék meghallgatni Kondor úr papagáját, akihez hajnaltól késő estig beszélget az a csibész. Tessék meghallgatni, miről beszélget vele naphosszat – mondja lihegve a hölgy, és a férje hevesen bólogat.

– Kondor úr – kérdem –, van önnek családja, s kivel lakik ön?

– Csak Pityukával – mondja szeretettel Kondor. – Tessék befáradni hozzám és meghallgatni Pityukát. Meg lehet hallgatni, hogy tanítom-e én csúnya szavakra Pityukát. Egészen nyugodtan tessék csak meghallgatni!

– Tessék csak meghallgatni! – kiabál Póthné is. – Ma már hajnalra arra ébredtünk, hogy ez a csirkefogó azt mondja: „Jó reggelt, Pityuka! Máma vénasszony húst reggelizünk, aztán kapsz magot is!" Ezzel kezdte a napot!

– Most este pedig azt mondta – folytatja a férje –, tessék csak jól figyelni: Pityukám, most kitesszük ezt a szeneslapátot az előszobába, és ha jön az öregasszony, paccs, fejbecsapjuk vele, még nyoma se fog maradni! Erre szaladt át a feleségem önért!

– Ezek szerint – próbálom összegezni a dolgot – Kondor úr önöket a papagájával folytatott beszélgetések során fenyegeti sorozatosan, életveszélyesen?

– Úgy van! – kiáltja Póthné és a férje is felemeli a botját.

– Ki fogom hallgatni Pityukát! – rendelkezem. – Kérem, hagyjanak magamra Pityukával.

Értek a papagájok nyelvén, volt már beszélő törpepapagájom. Az ismerkedés szabályszerű keretek között zajlott le. Pityuka ujjamra szállt s erőteljesen a szájamra nézett.

– Szervusz, Pityuka – mondom neki –, ez alkalommal most tőled szeretnék hallani egyet s mást. Éppen ezért nem beszélek hozzád, mert akkor engem figyelsz, hanem hallgatok, és kérlek, mondd el, mit tudsz erről az ügyről Kondor és Póthék között...

Pityuka egy darabig várta még, mit mondok neki, de hogy nem szóltam hozzá, hajlongani kezdett ujjamon s így szólt:

– Pityuka vagyok, Kondor Pityuka. A legszebb madár.

Majd váratlanul a vállamra szállt, és ezt kiáltotta a fülembe.

– Esik eső, csöpörög, Józsi bácsi nyöszörög!

Az utalás kétségkívül Póth Józsefre vonatkozik –, állapítottam meg. Nem túl elegáns gondolat, de nem tartalmaz különösebb fenyegetést sem. A madarat ezért ismét ujjamra állítottam, s azt mondtam neki:

– Figyelmeztetlek az igazmondásra! Ne hallgass el semmit, amit erről az ügyről tudsz, vagy hallottál.

– Pityuka a legszebb madár – vallotta a koronatanú, s meghajtva magát, fejét oldalra biccentve, a következő rigmust adta elő:

Vénasszonnyal lakni átok,
Fogjátok be a pofátok!

Az éleshangú nyilatkozaton túl azonban egyéb, becsületbe gázoló, vagy fenyegető kijelentést nem tett. Így hát nem volt más hátra, le kellett zárnom az ügyet. Azt mondtam ezért Pityukának:

– Hallgass ide, Pityuka! Miután te vagy itt e háznál kétségtelenül a legértelmesebb, és legintelligensebb lakó, neked kell rendet teremtened. Én most megtanítalak a következőkre, jól figyelj rám: „Nyugalom, lakótársak, nyugalom, legyen béke, béke, béke..." Elmondom neked még egyszer, jól figyelj rám.

Néhány perces beszélgetés után Pityuka meghajtotta magát és így szólt:

– Legszebb madár a béke!

Elbúcsúztam tőle. Gondolatmenete még nem a legvilágosabb, de remélem, fog ez menni. Egy ilyen ideges lakásban sokszor egy mértékletes szó többet érhet, mint más, erőszakos fegyelmezés.

Somogyi Pál

Költészet és valóság

Hogyan lehet színhúst kapni?

– Imádom a mócsingos húst! Azt adjon!...

HŐS TETT

Hasztalan szabódott, néhány markos legény gyengéd-erőszakkal kiemelte az autóból. Vállukra vették, és diadalmenetben szállították a tanácsháza előtti kis térre.

Időközben előkerült és rázendített az önkéntes tűzoltó zenekar. Azt játszották el, hogy: „Hálás szívvel köszönöm a sorsnak, hogy téged adott nékem, senki mást..."

A rivallgó, éljenző tömeg áttörte a foghíjas kordont. Ölelték, csókolták az ünnepeltet.

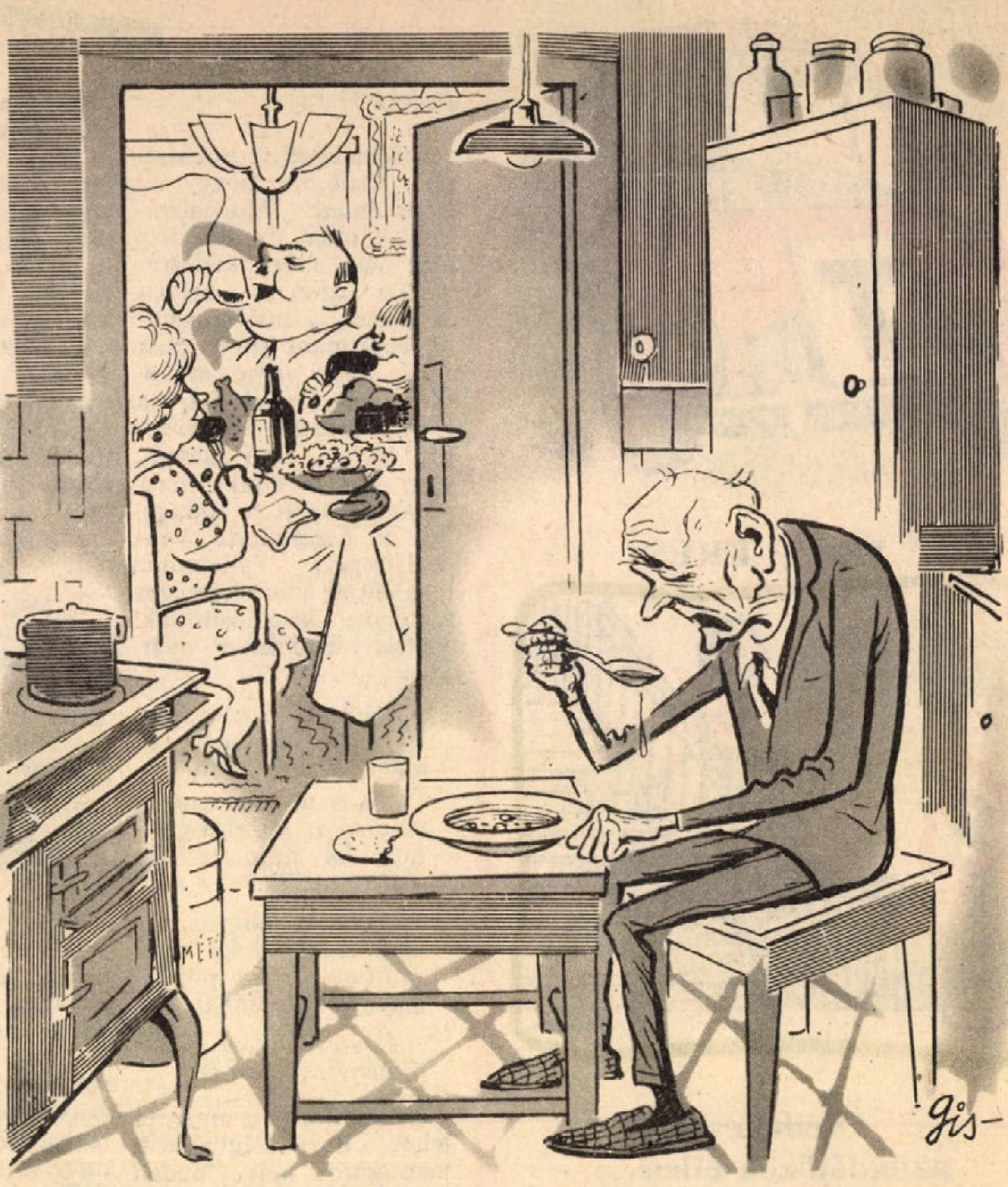
Csak akkor csitult némiképp a zsivaj, amikor felkísérték a rögtönzött emelvényre, és a falusi tanácselnök szólásra emelkedett.

– Tisztelt barátaim, Vasteplic dolgozói! – kezdte erős hangon. – A mai nap örökké emlékezetes marad számunkra. Mi volt tegnapig a mi kis községünk? Egy a háromezer közül. És mi ma? Színhelye korunk párját ritkító hőstettének. Kinek köszönhetjük, hogy szülőfalunk nevét holnap már szárnyára kapja a világhír? Ennek a mellettem álló férfiúnak. Az egyedülálló lelki bátorság, mélységes emberiesség és példátlan segítőkészség mintaképének. Mit művelt egy órával ezelőtt községünk határában ez a férfi? Ez a ballonkabátos idegen napszállta után érkezett Trabant autóján szeretett szülőfalunk, Vasteplic határába. És itt elütötte Siket Treszka nénit. Az, hogy kinek a hibájából következett be a baleset – most mellékes. Máson van a hangsúly! Azon, hogy milyen csodálatos magatartást tanúsított a továbbiakban ez az idegen. Jóllehet, senki nem tartózkodott a közelben, sötét is volt, és ő mindössze egy embert ütött el, mégsem robogott tovább! Nem hagyta cserben áldozatát! Sőt! Saját elsősegély csomagját felhasználva, még kötést is csinált Treszka néni sérült karjára! És még ez sem minden! Termoszt vett elő, és citromos teával kínálta meg Treszka nénénket. Kell ide több szó? Mondhatnak többet a dicsérő jelzők? Hajtsuk meg az elismerés zászlaját az országutak hőse, a magyar autós társadalom e rendkívüli egyénisége előtt! Éljen soká!

(kürti)

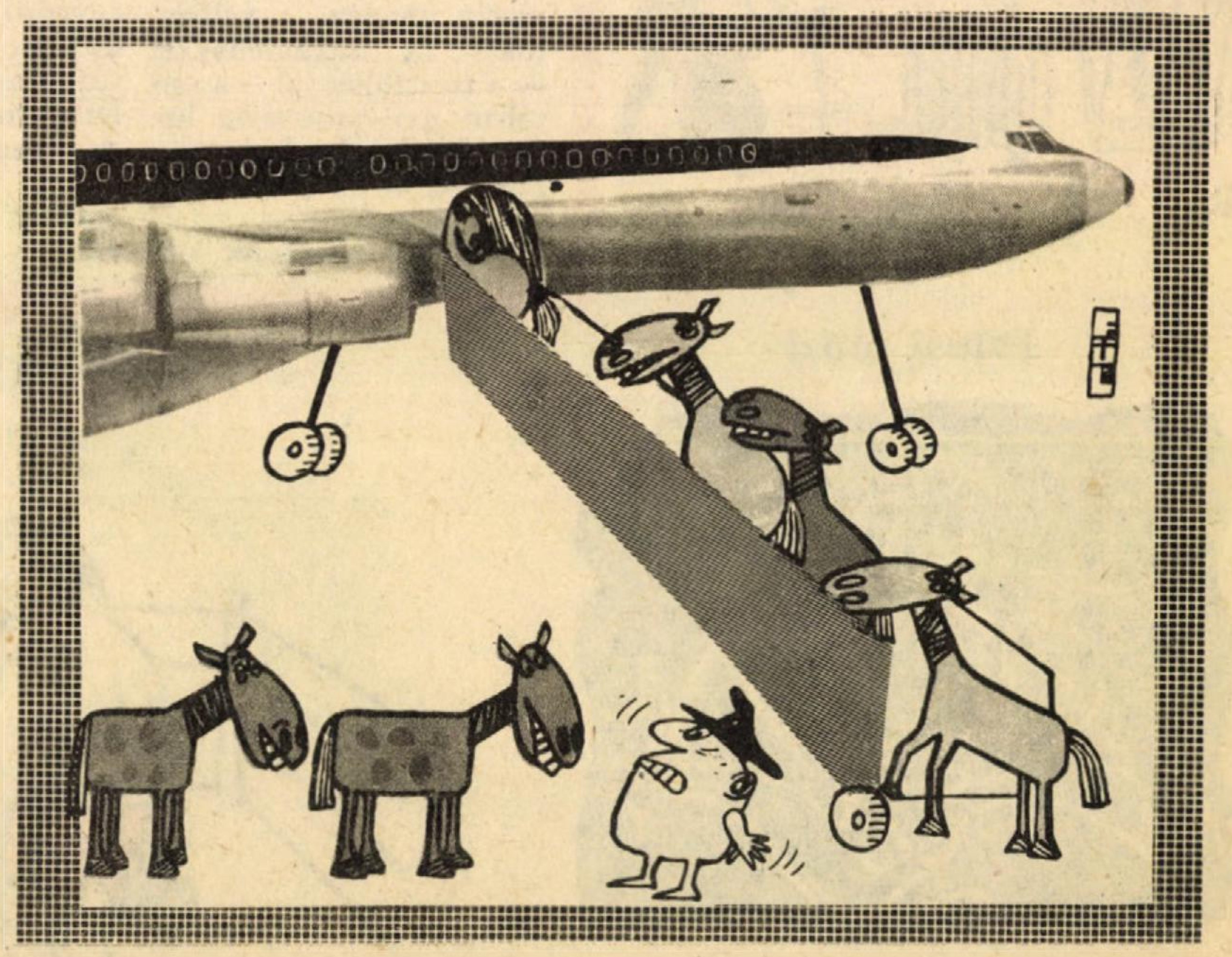
Eltartási szerződés

Szegő Gizi rajza

Imperial Washingtonba utazott

Fülöp György rajza

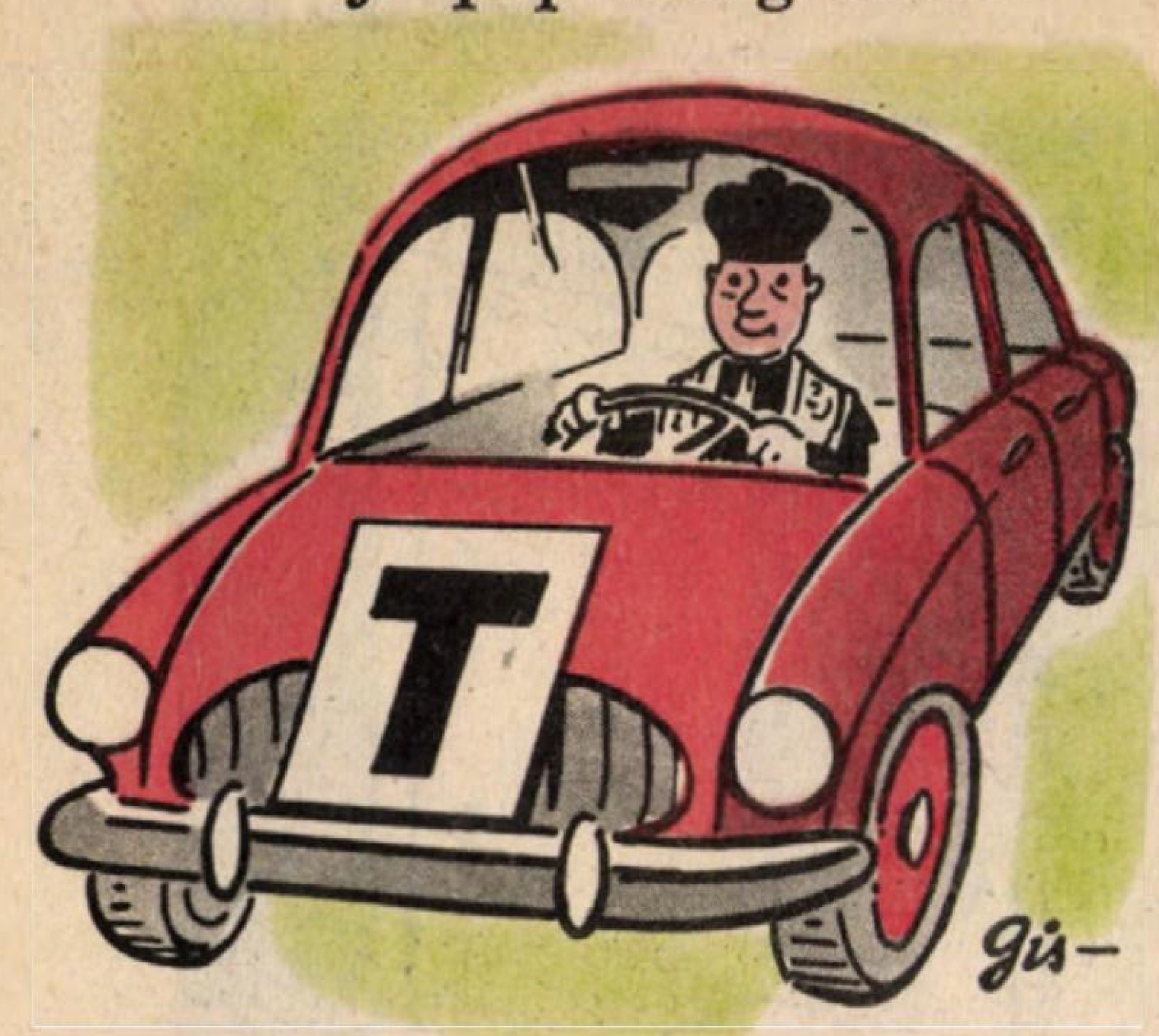
– Mit bámul? Mi vagyunk a kísérők!

Mai gyerek

– Ugye anyu, a kis testvérkét az új papa hozza az előző házasságából?...

Jó pap holtig tanul

Háztáji KRESZ

Védekezés az erdőtüzek ellen...

Falusi mozi

– Hé, talán megvárnak a rövidzárlatot...

LEVÉL a kötelező válaszadásról

Kedves F. J.!

Érdeklődésére sajnálattal közlöm, hogy az Észak-Budai Vendéglátóipari Vállalat mindezideig még nem adott kielégítő választ ezen a helyen megjelent júliusi cikkemre. Fogalmam sincs tehát arról, hogy vajon működik-e még reggel hat óra előtt Óbudán a snapszbutik, és azt sem tudom, hogy az ön által annakidején javasolt és cikkemben az Észak-Budai Vendéglátóipari Vállalathoz továbbított jelmondatokat mennyire hasznosították. Vagyis hirdetik-e már, hogy:

„Motorizált snapszbutikkal is küzdjünk az alkoholizmus ellen!"

„Ki a töményszesszel az utcára! Közel a gyárhoz, ha már oda be nem engedik!"

„Igyék a magyar már kora reggel, hogy erőt gyűjtsön a napi munkájának elvégzéséhez!"

„Teljesítsük a tervet töményszeszben is!"

Azóta elmúlt a nyár, és lehet, hogy egyáltalán nem köröz már Óbudán reggelenként a snapszbutik, de ön mégsem indok nélkül reklamálja az Észak-Budai Vendéglátóipari Vállalat válaszát, és nem ok nélkül hivatkozik az 1014/1963. számú kormányhatározatra, amely kötelezi a vállalatokat, az intézményeket –, a trösztöket is! – a sajtóban nyilvánosságra hozott bírálatoknak 30 napon belüli megválaszolására.

Szívesen közöltem volna önnel, hogy az óbudai mozgó snapszbutik feladatához híven átvedlett józanéletű büfékocsivá, ahol a munkába sietők szendvicset, hűsítő italokat, és minden más effélét kaphatnak, csak *töményszeszt nem*. Szívesen közöltem volna azt is, hogy nem tudják már egyesek oltári részegre inni magukat a snapszbutikban reggel hat óra előtt, munkába menet, kint az utcán, mert az Észak-Budai VV intézkedett.

E helyett azt közölhetem csupán, hogy cikkem megjelenését követő második napon –, július

11-i kelettel –, levelet írt nekem az Észak-Budai. A levélben mindenről szó volt, csak éppen arról nem, amit cikkemben felvetettem. Vagyis: miért árusítanak a dolgozóknak reggel hat óra előtt töményszeszt Óbudán? A vállalat igazgatójához címzett levelemben a többi között kifejtettem, hogy magyarázatuk nem elégít ki, és tájékoztatásul előadtam még, hogy Óbudán a büfékocsi mellett a piactéren a földreroskadva egyedül egy részeg ember dicsérte a snapszbutik intézményét, mondván – illetve motyogván –, hogy az remek dolog, mert ott annyi pálinkát ihat az ember, amennyit csak akar.

„Az önök leveléből – írtam befejezésül válaszlevelemben – egyáltalán nem látni a jószándékot, hogy a cikkemben említett hibákat elismerik, és azon javítani szándékoznak. Tehát érthető, ha kérésük ellenére nem veszem tudomásul szíves válaszukat."

Amint látja, kedves F. J., nem érhet engem szemrehányás. Karakánul kiálltam az igaz ügy védelmében. Meg is lett az eredménye. De meg ám! Július 22-i kelettel a következő levelet kaptam:

„Folyó hó 13-án kelt levelére válaszolva, szíves tudomására hozzuk, hogy cikkével kapcsolatos levelezésünket, f e l e t t e s s z e r v ü n k u t a s í t á s á r a, megküldöttük a Budapesti Vendéglátóipari Trösztnek, mely ebben a kérdésben á l l á s t f o g f o g l a l n i.

Kétségtelen, hogy a Tröszt á l l á s f o g l a l á s á r ó l önt megfelelően é r t e s í t e n i fogja.

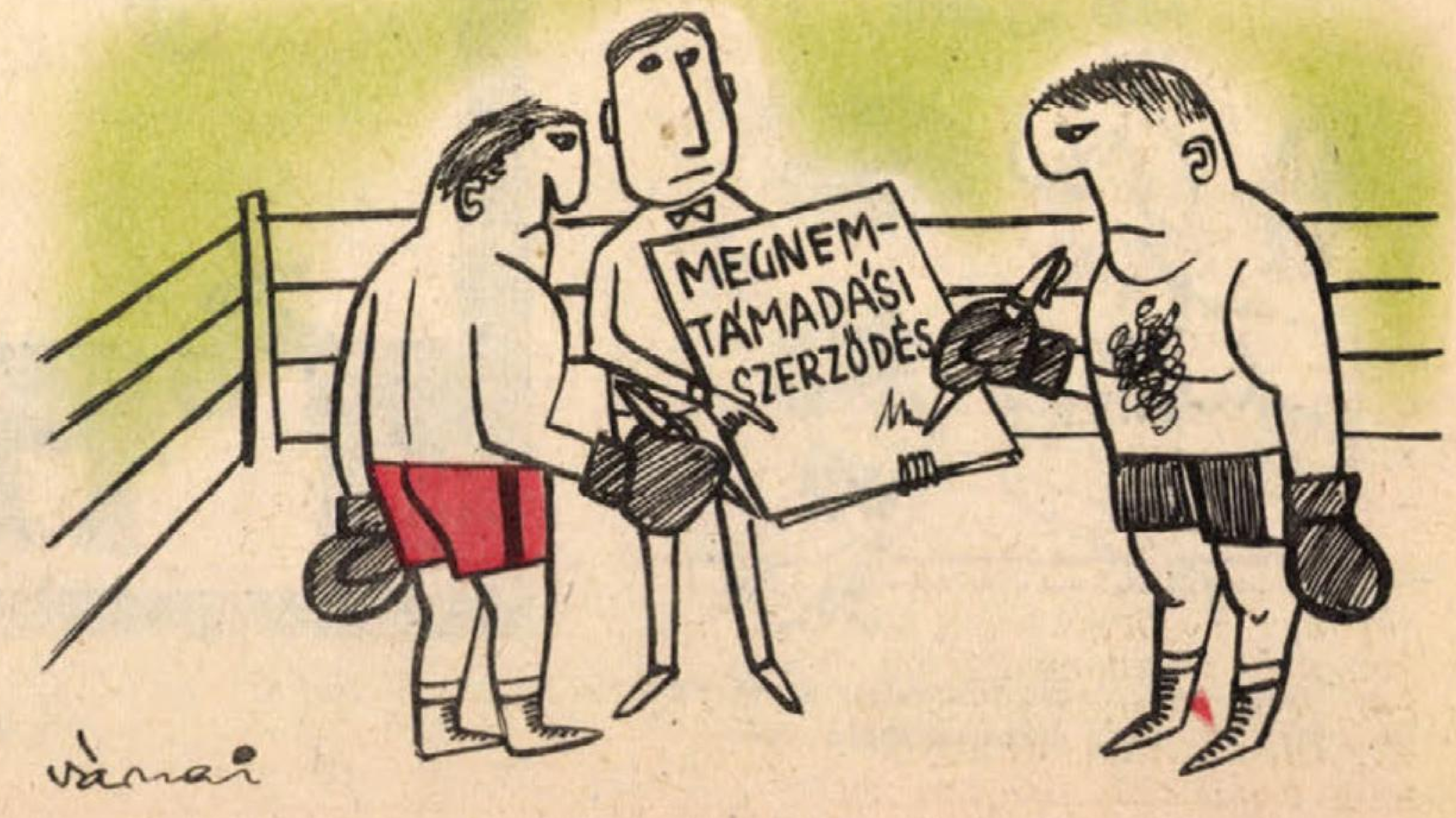
Elvtársi üdvözlettel:
Fővárosi Tanács
Észak-Budai Vendéglátóipari Vállalata
Sárai József
igazgató"

Képzelje el, kedves F. J., július óta minden nap óriási izgalommal várom a postát. De a Tröszt azóta sem válaszolt. Most még várok egy félévecskét, aztán újra megsürgetem a választ.

Földes György

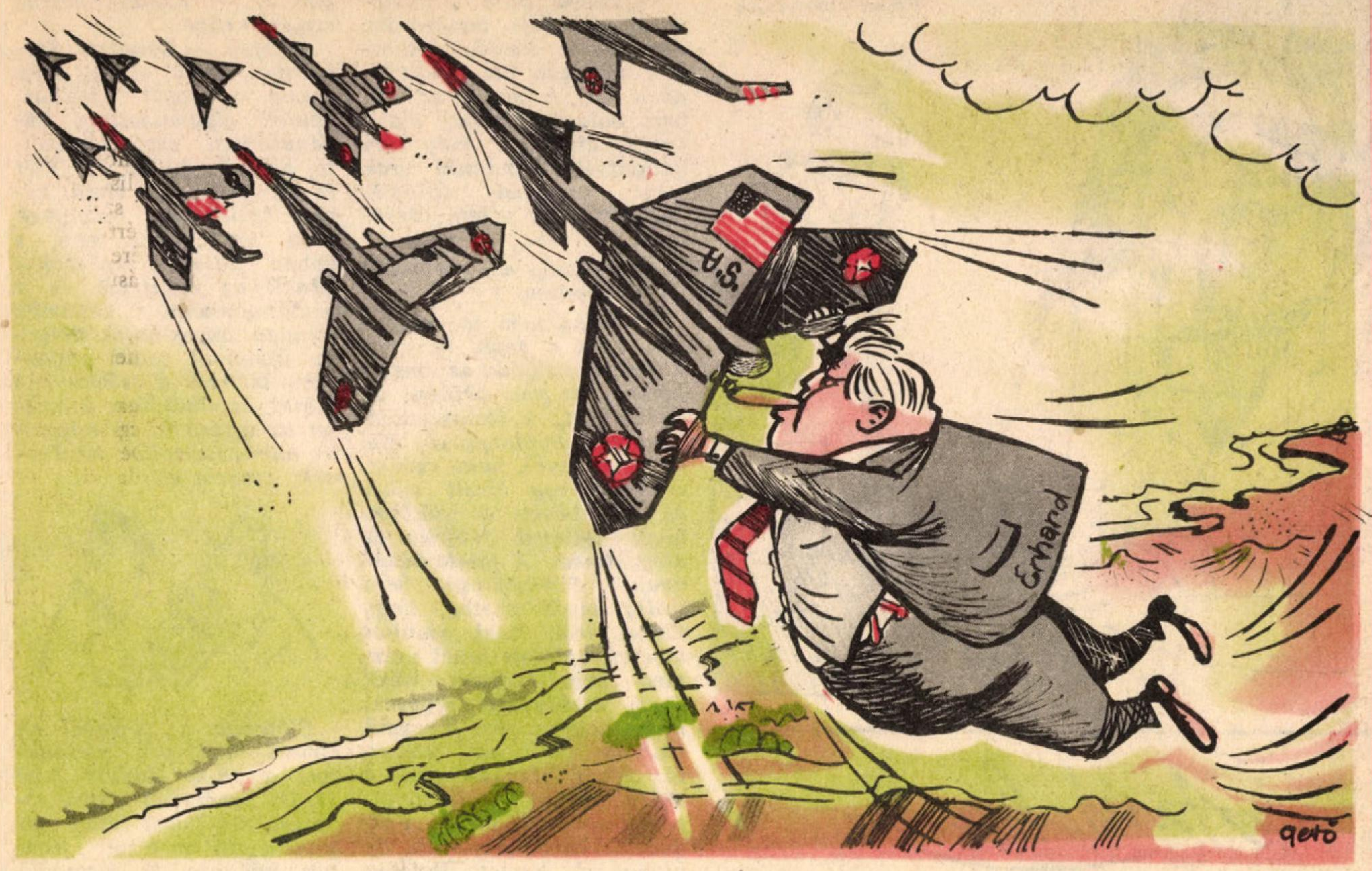
Békés egymás mellett élés

Várnai György rajza

Big Lift

Gerő Sándor rajza

– Ne menj el, ne hagyj itt...

ÁBRÁND ÉS VALÓSÁG

Nézem a televízióban a bűnügyi játékot. A kisportolt, magabiztos Angyal hogy bánik el a gonosztevőkkel. Az ökle kemény, mint a kő, az esze pedig csavaros, mint a beretva. Ez igen! Hiába no, azok a fránya ángliusok, el kell ismerni, született detektívek. Ahogy a magyar lóra termett nép, úgy az angol nyomozásra.

Annak idején kedvenc olvasmányaim közé tartoztak a zseniális Sherlock Holmes kalandjai. Ez a rendkívüli koponya, hátrahagyott gyufaszálakból és körömráspolyokból hámozta ki, hogy a tettes raccsol, s ráadásul George-nak hívják. Még a bum-

fordi doktor Watson közbeszólásai se zavarták a munkában.

No és a többi regényhős: Baxter felügyelő a Yardról, aki úgy felgöngyölített egy komplett pénzhamisító bandát, hogy letartóztatás után alig lehetett őket legöngyölíteni. Persze, Mr. Higgins se volt kutya, hisz röpke 24 óra alatt leleplezte az ál Lady Orpingtont, azt a szélhámos vén tyúkot. Vagy vegyük a St. James streeti kéjgyilkos kém esetét. Amikor a Secret Service ravasz hálójába gyanútlanul besétált a pasas, mint a pinty. S ha a Sohoban történt valami disznóság, sokszor már nem is értesítették a Központot, a páratlan Smith őrmester elintézte az egészet, mondhatni, saját szakállára...

Egyszóval – bevallom –, valaha pokolian irigyeltem ezeket a gránitból faragott férfiakat. Az ördög vitte volna el ezt az átkozott Angyalt! Most bizony alapos kis nosztalgiát ébresztett bennem a fickó. Hát igen, az ifjúság legszebb álmai még a férfikor delén is meg-megdobogtatják a szívet.

Hej, ha én jóképű, hat láb magas angol detektív lehetnék, s természetesen a jó öreg Scotland Yardnál státuszban, mit nem adnék érte...

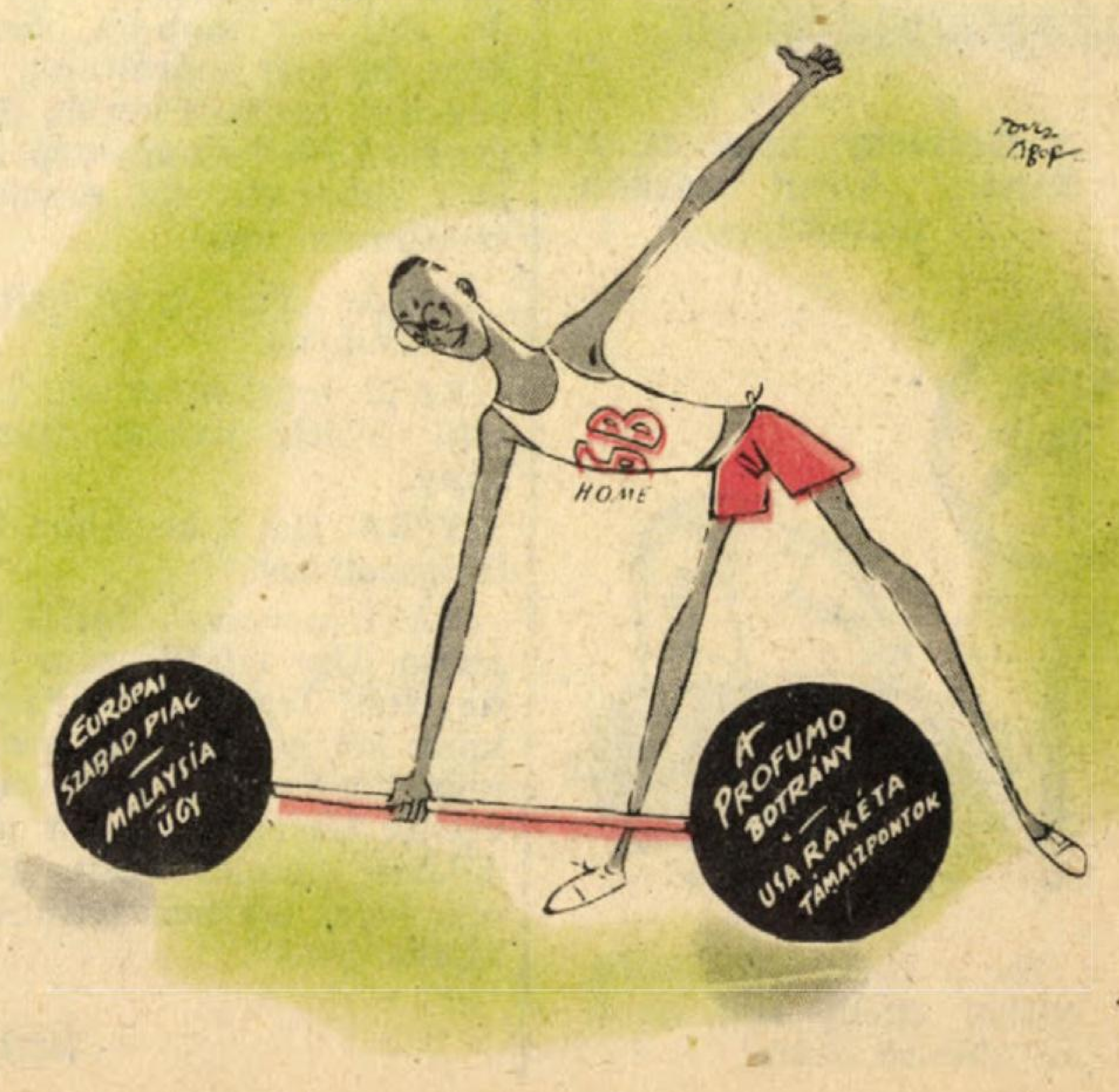
De aztán szerencsére eszembe jutott, hogy az életrevaló vonatrablás kapcsán pillanatnyilag a fél világ a brit nyomozó-testület rovására élcelődik, s ez egy kicsit megvigasztalt.

(d—th)

HOL AZ ELEFÁNT?

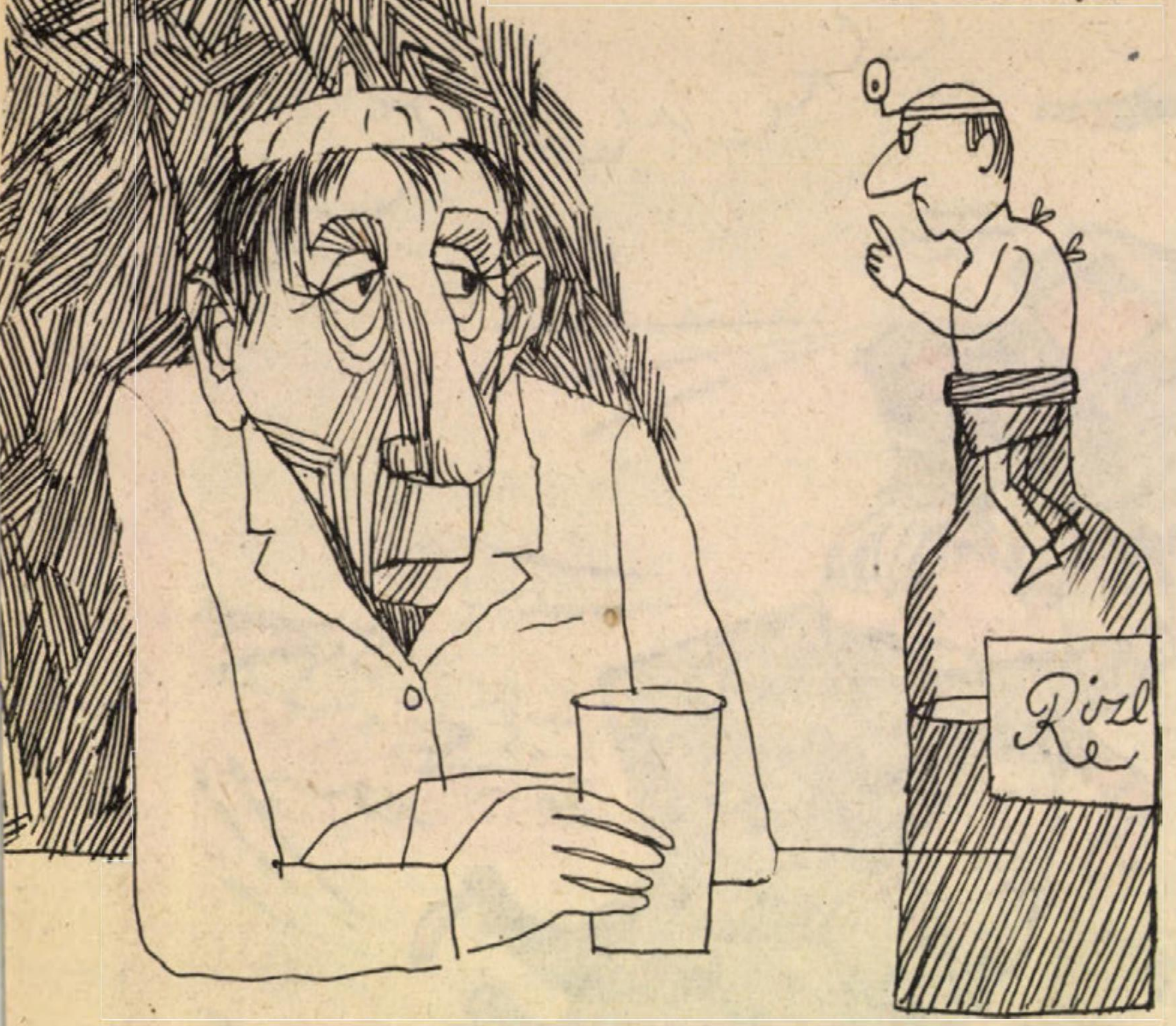
Nem mindennapi eseményről számolnak be a pakisztáni újságok. Karacsi állatkertjéből hiányzik egy elefánt. A leltár szerint három elefántnak kell lenni az állatkertben, de mindössze kettő van. Megindult a vizsgálat, hogy kiderítse, hogyan keletkezett a hiány. Az egyik lap azt javasolja, hogy több táblát helyezzenek el az állatkert területén ezzel a felírással: „Óvakodjunk a zsebtolvajoktól!"

Angol helyzetkép

Biztonsági dugó

Kaján Tibor rajza

Az új kocsi

(Fiatal nő üldögél az eszpresszóban, nevezzük Katinak. Csakhamar berobog egy másik ifjú asszony, sebtében a karórájára pillant, rossz a lelkiismerete: elkésett. Őt viszont Verának hívják.)

VERA *(leül. Egy szuszra):* Szervusz, bocsánat, az utolsó pillanatban telefonhoz hívtak, nem jött a busz, a csuda vigye el, nyerni kellene már egy autót, hogy vagy, mi újság?

KATI *(túláradó boldogsággal):* Van kocsink!

VERA *(örül a hírnek, de csak az illendőség határain belül):* Ne mondd! Mikor kaptátok?

KATI: Tegnap. *(Sugárzó arccal)* Gyönyörű!

VERA *(ez már sok neki, elborultan):* Előbb-utóbb mindenkinek akad egy külföldi nagynénije, aki kocsit küld, csak nekünk nincs. Él egy tántink Pécelen, de annak mi küldünk havonta egy százast.

KATI: Nem nagynéni ajándéka. Mi vettük, összespóroltuk a pénzt. Isteni! Zajtalanul suhan pompás gumikerekeken. Igaz, jól megkérték az árát. A fele annyiért vehettünk volna használt kocsit, de Feri azt mondta, fiacskám, ha már spóroltunk, ne vegyünk használt kocsit. *(Ragyogva)* Ha holnap szép idő lesz, kimegyek vele, mindenki bámulni fogja.

VERA: Van már hajtási igazolványod?

KATI *(meghökkenve):* Tessék? Miféle hajtási igazolvány?

VERA: Hát a kocsihoz. Sofőrigazolvány.

KATI *(nevetve):* Miről beszélsz? Úgy látszik, rám sem figyeltél! Tegnap volt Pannikánk két hónapos, és erre a szép jubileumra, végre megvettük kétezerért azt a csodálatos gyermekkocsit, amit már hetek óta nézegettünk a kirakatban.

(stella)

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

A Gerlóczy utca és a Tanács körút sarkán láttuk...

Ha a parkírozási tilalom éjféltől éjfélig tart, minek az időjelző tábla?

LELKI TANÁCSADÓ

— Tudja, uram — mondta régi kedves ismerősöm, Szoroknyai Rezső, miközben súlyosan bólogatott — az a baj, hogy ha az embert valami bántja, hiába fordul akárhova, meg sem hallgatják. Mindenki csak saját magával törődik, ahelyett hogy velem törődne.

— Rosszak az emberek! — helyeseltem.

— Talán nem is rosszak — rázta a fejét —, csak hiányzik belőlük az önzetlenség. Itt van például az én esetem. A szomszédom, bizonyos Pozdorjányi Mihály nevezetű, nem tudom, ismeri-e, egy kicsit süket és úgy bőgeti a rádióját, hogy teljesen felőrli az idegzetemet. A falak vékonyak, Pozdorjányi bőre pedig olyan vastag, hogy hiába írok neki ajánlott levelet, ajánlott levél után, meg sem kottyan neki. Csak mellékesen jegyzem meg, hogy csupa olyasmit hallgat, amit én utálok, tánczenét, gazdaszemmel a világ körül-t, és ügetőversenyeredményeket. Fordultam én mindenhova, de hiába. A tanács illetékes osztálya azt válaszolta pecséttel, és olvashatatlan aláírással ellátott kiadmányban, hogy előjegyeznek mint Neptun-füldugóra jogosultat, s amint a kapacitás, a kooperáció és az exportterv engedi, sor kerül hallácsökkentési igényem kielégítésére. Az építésügyi minisztérium részéről közölték velem, hogy a hatodik ötéves tervig nincs mód falvastagítási és hangszigetelési kérelmem beütemezésére. Felszólítottam a rádiót, hogy szüntesse meg a műsorát, mire azt a választ kaptam, hogy kérésem figyelemre méltó, de munkaügyi és műsorpolitikai okokból nem teljesíthető, mert zavarná a folyamatosságot. A KGST azzal utasított el, hogy a hangszóróhalkító berendezések gyártásának szakosítása még nem történt meg. Az Arab Liga vezetői házon kívül voltak, de azt az üzenetet hagyták hátra, hogy amint visszaérkeznek az algériai—marokkói határról, azonnal felhívnak telefonon. Azóta is hívnak. A Tudományos Akadémia értekezést küldött a hangtünemények megmagyarázása céljából, s most már tudom, hogy a Pozdorjányi-lakásból milyen fizikai törvények szolgai betartásával érkeznek hozzám a tébolyító hanghullámok. Már-már azt hittem, nincs remény.

— Mígnem egy szép napon... — szóltam közbe reménykedve.

— Igen — bólintott Szoroknyai Rezső —, egy szép napon az egyik barátom, akinek elpanaszoltam búbánatomat, azt tanácsolta, hogy forduljak az „Élet és Bonyodalom” című képes hetilaphoz, amelynek lelki tanácsadója van, s ebben hasznos tanácsokat adnak az előfizetők és a példányonkénti vásárlók minden ügyes-bajos dolgára. Azonnal tollat ragadtam, leírtam a felháborító esetet, és elküldtem a levelet az újsághoz. És képzelje, már válaszoltak is! Tessék, olvassa el!

Előhúzta a zsebéből az ismert hetilapot, rámutatott a 18-ik oldalon levő „Lelki tanácsadó” című rovatra, amelynek élén ott mosolygott az ismert jóságos női arc. A harmadik üzenet Szoroknyainak szólt:

Sz. R. Bp. Galagonya u. 27. *1. Azt tanácsoljuk, hogy igyekezzék békésen elintézni a sajnálatos ügyet. A szeretet mindent legyőz. Beszéljék meg a kartársak! Üljenek le! Szelídséggel, tapintattal, felebaráti megértéssel kell közeledni a problémához. Fel kell kelteni P. M.-ban a jobbik énjét a béke, az együttműködés és a harmónia érdekében. Helyre kell állítani a jószomszédi viszonyt a kölcsönös segítség, a testvériség szellemében. 2. Ha nem sikerül, üsse agyon. 3. Baltát házilag is lehet készíteni. Nyélnek mogyorófa felel meg a legjobban, arra azonban vigyázni kell, hogy a balta fokát melegítés után kell a nyélre helyezni. 4. Vérfoltokat langyos vízzel kell kivenni, lehetőleg frissen. 5. Letartóztatáshoz sötét ruha viselendő, egyszínű nyakkendővel.*

Visszaadtam az újságot, és megkérdeztem:

— Nos, és megfogadta a tanácsot?

Szoroknyai legyintett:

— Ugyan! Nem szorulok én mások tanácsaira, meg tudok én állni a magam lábán. De jól esik az embernek, hogy törődnek a bajával.

Feleki László

Kritika az ibolyáról

Felkerestem Konc Lorándot, a jeles színházi és filmkritikust. Íróasztalára helyeztem egy szál ibolyát, kérve a nagynevű esztétát, mondjon véleményt a kis virágról.

– Ibolya – állapította meg, az őt jellemző éleslátással. – Nagyon szép ibolya.

Megszagolta:

– Ibolyaillata van.

Hátradőlt karosszékében. És kioktatott:

– Fel kell hívnom azonban a figyelmét, kedves barátom, hogy a nagy nyugati illatszergyárak már sokkal bonyolultabb szagokat kísérleteztek ki. Itt van például a verbéna-benzingőz-savanyúkáposzta-kombináció! Izgalmas, modern illatösszetétel...

– No, igen – szóltam közbe szerényen –, de hát ez: ibolya.

– Az – intett helyeslőn a kritikus. – Ibolyának nagyon szép. Csakhogy: nem lehet az árnyékába telepedni. Ha tölgyfa volna, asztalt tehetnénk alája, törzse dacolna minden viharral, és makkját csak úgy falnák a sertések! Ez már igen!

Elszomorodtam:

– Kétségtelen, nem tölgyfa. Csak ibolya.

Konc Loránd türelmetlenkedni kezdett:

– Ne hajtogassa folyton ugyanazt. Tudom, hogy ibolya. Szép, bársonyos szirmú, illatos, lila virág... Bezzeg más virágok! Bezzeg a rózsa! Milyen sokféle rózsa van: piros, fehér, sárga tearózsa... Vagy például a macskafajták: tigris, párduc, jaguár... Mondja csak: miért nem oroszlán ez az ibolya?

– Mert ibolya.

– Helytelen. Tűzhetett volna maga elé nagyobb feladatot is.

Mentegetőzni akartam:

– Az ibolya, tetszik tudni, szerény kis virág. És éppen ön állapította meg, hogy ez a példány: ibolyának szép.

A kritikus felkacagott:

– Most tapintott a probléma lényegére, uram! Ön az ibolyát, mint olyat, nézi.

– Hát, mint milyet kell néznem?

Neheztelő mozdulattal emelte mutatóujját:

– Ön nem tanulmányozta elég alaposan kritikusi működésemet. Hány színdarabról, mily sok filmről mutattam ki, hogy a művet nem mint olyat kell szemlélni. Nem az a fontos, hogy mi van a darabban, a filmben, vagy akár az ibolyában.

– Hanem?

– Hanem, hogy milyen lenne, ha más volna.

Felállt, és széles mozdulatával lesöpörte az ibolyaszálat asztaláról. Kijelentette:

– Ezért mondtam előbb, hogy bezzeg a tölgy! Bezzeg a rózsa! Bezzeg az oroszlán!... Érti már?

– Értem – bólintottam könnyezve.

Véletlenül a földön heverő ibolyára taposott. Tűnődve nézte a zöldes maszatot a padlón:

– Persze, nem tagadom, ibolyának szép volt.

Elbúcsúztam, és hazamentem.

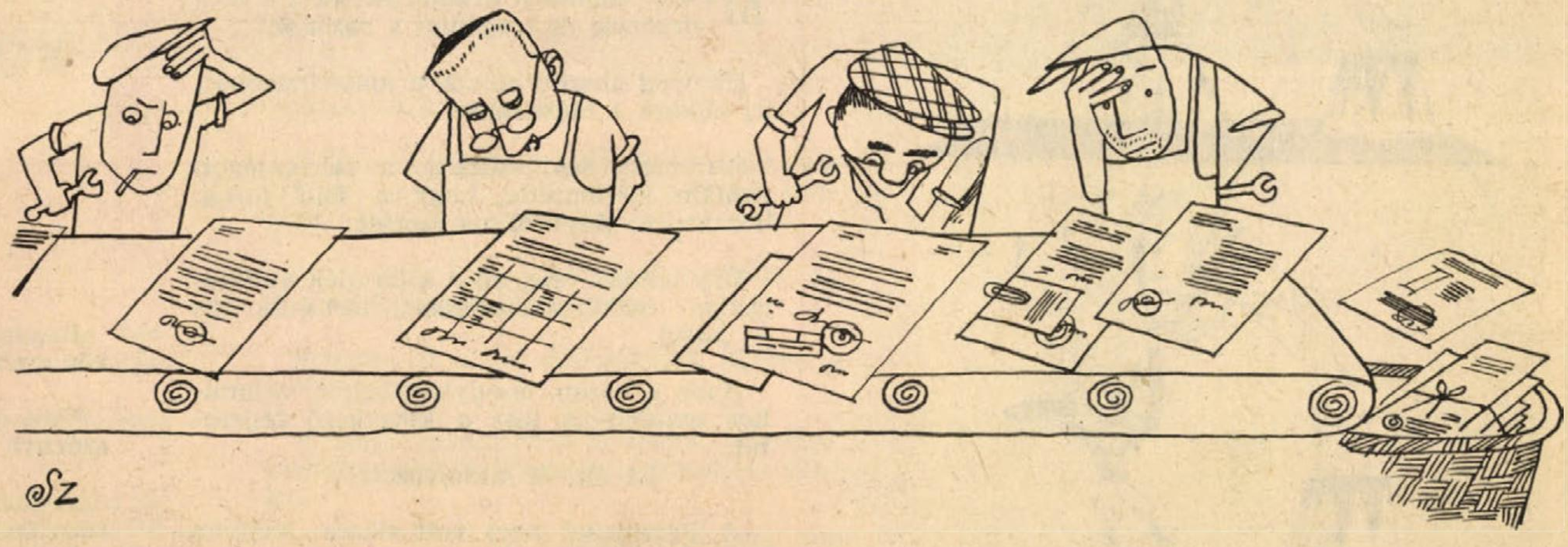
Erdődy János

Vándormadarak

Futószalag

Szűr-Szabó József rajza

Új fogalom: Az ipari bürokrácia

SZOVJET humor

A VEGYTISZTÍTÁS CSODÁJA

– Miért váltál el Kátjától?

– Nem értettük meg egymást. Ő azt hitte, én fogok dolgozni, én pedig azt hittem, hogy ő . . .

BEZIMENSZKIJ:

BALLADA AZ ASZTALRÓL

Olyan volt, ezt elhiheted,
mint minden asztal általában.
A többi közt foglalt helyet
egy jóforgalmú irodában.
Beszórva jól tintamalaccal:
egy közönséges íróasztal.

Egy jó elvtárs melléje ült,
új ember még a vállalatban,
kedves fiú, folyton derült,
s szívélyes minden pillanatban.
Leült a székre áhítattal,
s örült, hogy most övé az asztal.

De arcán már nincs nevetés,
harag, zsémbesség elrútítja,
szemében dölyfös megvetés,
s gúnyos szavakra nyílik ajka.
Ki melléje ül, mit tesz azzal
egy közönséges íróasztal!

Goromba lett. Az aktatenger
alakját teljesen befödte
s ha jött hozzá a sok-sok ember,
parányi lett tüstént előtte.
Ha hozzáfordultak panasszal,
sorompóként állt ott az asztal.

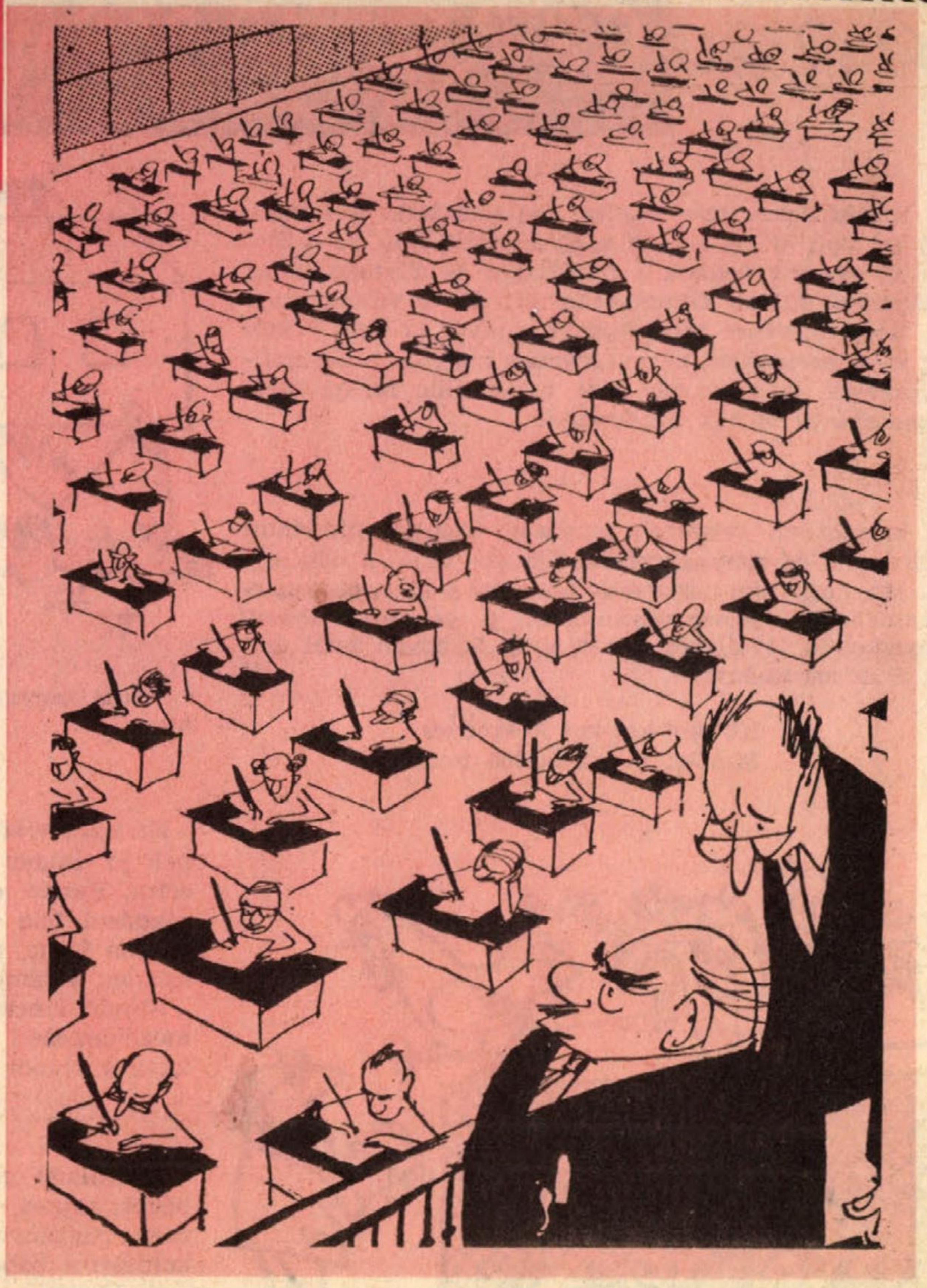
És később már úgy látta ő,
hogy ez a közönséges asztal
mint trónus, kiemelkedő,
s telve van mennyei malaszttal.
S minden embert dicsfény magasztal,
ki előtt áll egy ilyen asztal.

És ebből azt sütötte ki
e vak rabja az öncsalásnak,
hogy mindent szabad őneki,
és, hogy semmit sem szabad másnak.
És úgy viselkedett, hogy azzal
nem érthetett egyet az asztal.

Minden dicsőség véget ér,
elűzték őt az asztalától,
s elvtársunk újra csak szerény,
minden hibájából kilábol.
Jár-kel mosolygós, nyájas arccal,
mintha nem léteznék az asztal.

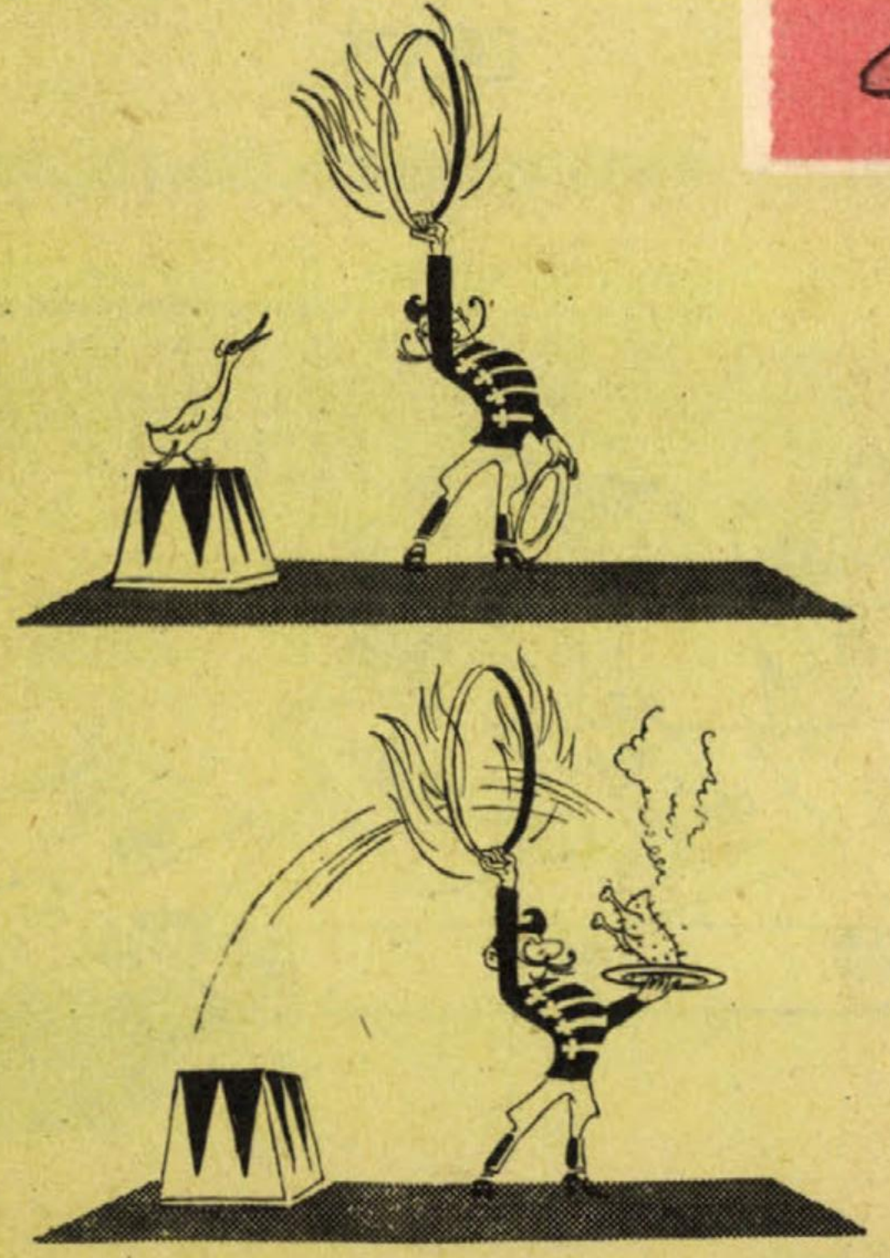
E balladából láthatod,
hogy emberek miket tehetnek,
és hogy szerény kis asztalok
milyen veszélyesek lehetnek.
Barátom, vess számot magaddal:
nem a tiéd volt ez az asztal?

Fordította: Pogonyi Antal

– Nem értem! Ennyi ember dolgozik itt, és mégsem tudják megállapítani, hogy miért olyan magas az önköltség?!

A NAGY ATTRAKCIÓ

V. MASSZ ÉS CSERVINSZKIJ:

TŰSZÚRÁSOK

Minden vígjátéka drámát jelentett a rendezőnek, és tragédiát a nézőnek.

Ha meg akarod előzni a klasszikusokat, írj előszót a műveihez.

Semmiért sem vállalta a felelősséget. Amikor kijelentette, hogy a föld forog, hozzátette: Kopernikus szerint.

Úgy bántak vele, mint a tartalék autókerékkel: nélkülözhetetlennek tartották, de — hátul.

Azon a házon, amelyben lakott, valamikor emléktábla lesz a következő felirattal:

Itt élt, és átdolgozott . . .

A Pegazussal nem volt sikere. Nyilván rossz lóra tett.

Regényhőse annyira hasonlított a húsvér emberre, mint az aszaltszilva a frissre.

Volt az írónak tolla, de nem annyi, hogy szárnya legyen.

A festő olyan megdöbbentő hűséggel ábrázolta a hullámzó tengert, hogy a nézőnek első pillantásra hányingere támadt.

Nem mindegyik papagáj beszél. Némelyik ír.

Annyit ivott mások egészségére, hogy tönkretette a magáét.

A vezető: Fiúk, miféle szervezetlenség ez? Ásít az egyik, ásít a másik. Rajta, ásítsunk egyszerre, szervezetten!

Ha a sofőr hisz a halhatatlanságban, az utas élete veszélyben forog.

Szerette az egész emberiséget, kivéve a szomszédait.

A veréb szemében a ló sokkal tökéletesebb az autónál. Persze, a gyomrára gondol.

(A moszkvai „Krokodil"-ból)

DIVATOS NYAKLÁNC

CSIRKEGYÁR BÁBOLNÁN

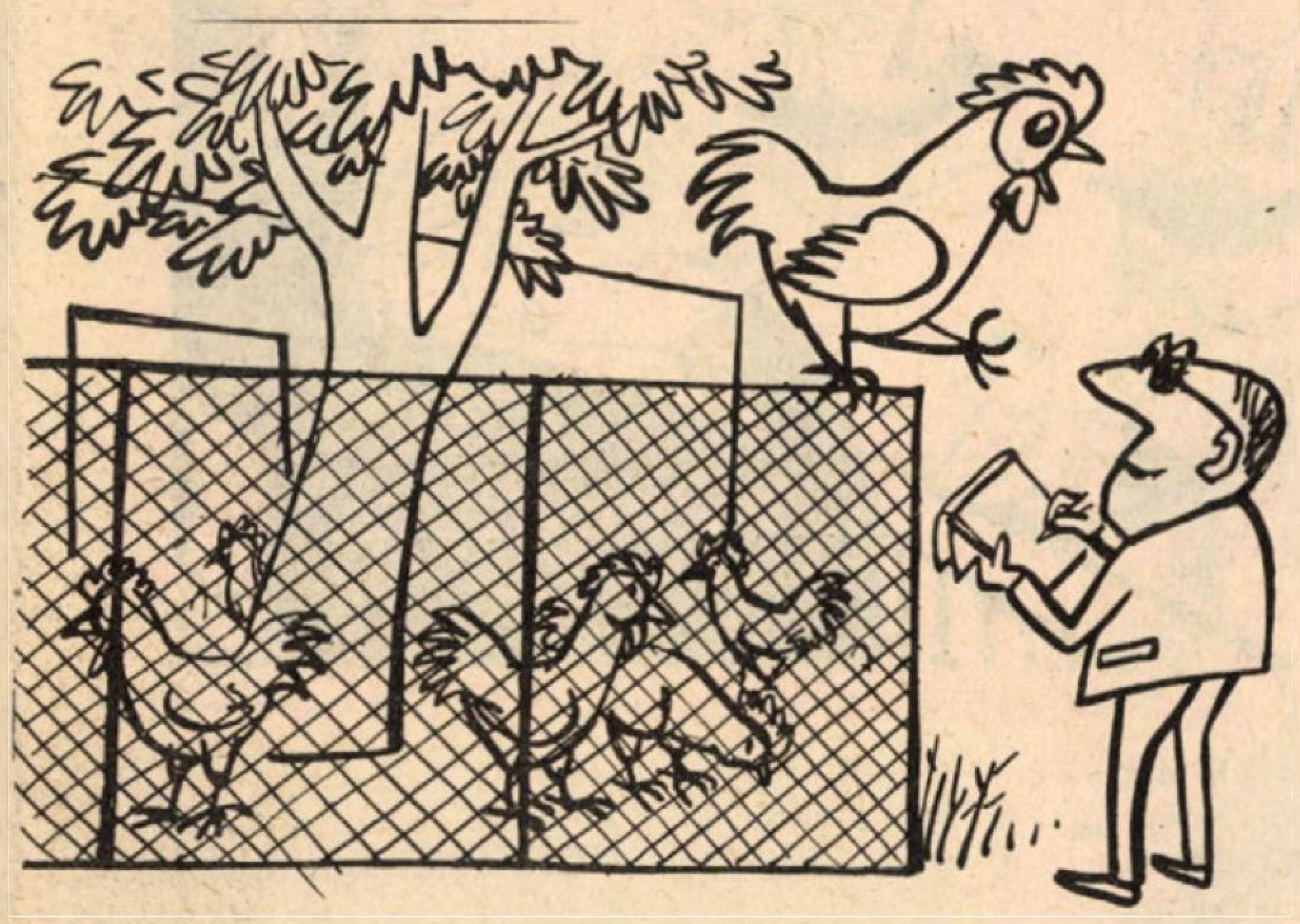
A filozófusokat már régóta foglalkoztatja a kérdés, hogy mi volt előbb, a tyúk vagy a tojás? Nos, ha a filozófusok egyszer vennék a fáradságot és ellátogatnának a Bábolnai Állami Gazdaságba, ott azt a választ kapnák, hogy a *ménes* volt előbb, de mivel *ez nem fizetődött ki,* a paripákkal párhuzamosan rátértek a baromfitenyésztésre is, és tavaly már nyolcmillió forint tiszta hasznocskával zárták az évecskét...

*

A korszerűen felszerelt tenyésztő-telepen mindenütt példás rend és tisztaság uralkodik, ami azzal a hátránnyal jár, hogy nincs szemétdomb, ahol a kakasok kapirgálhatnának. Viszont ugyanakkor a gépesített takarmányadagoló jóvoltából a vak tyúk is bőven talál szemet. S az eredmény:

Kot-kot-kot-kot kotkodács,
Minden napra 60 000 tojás!

*

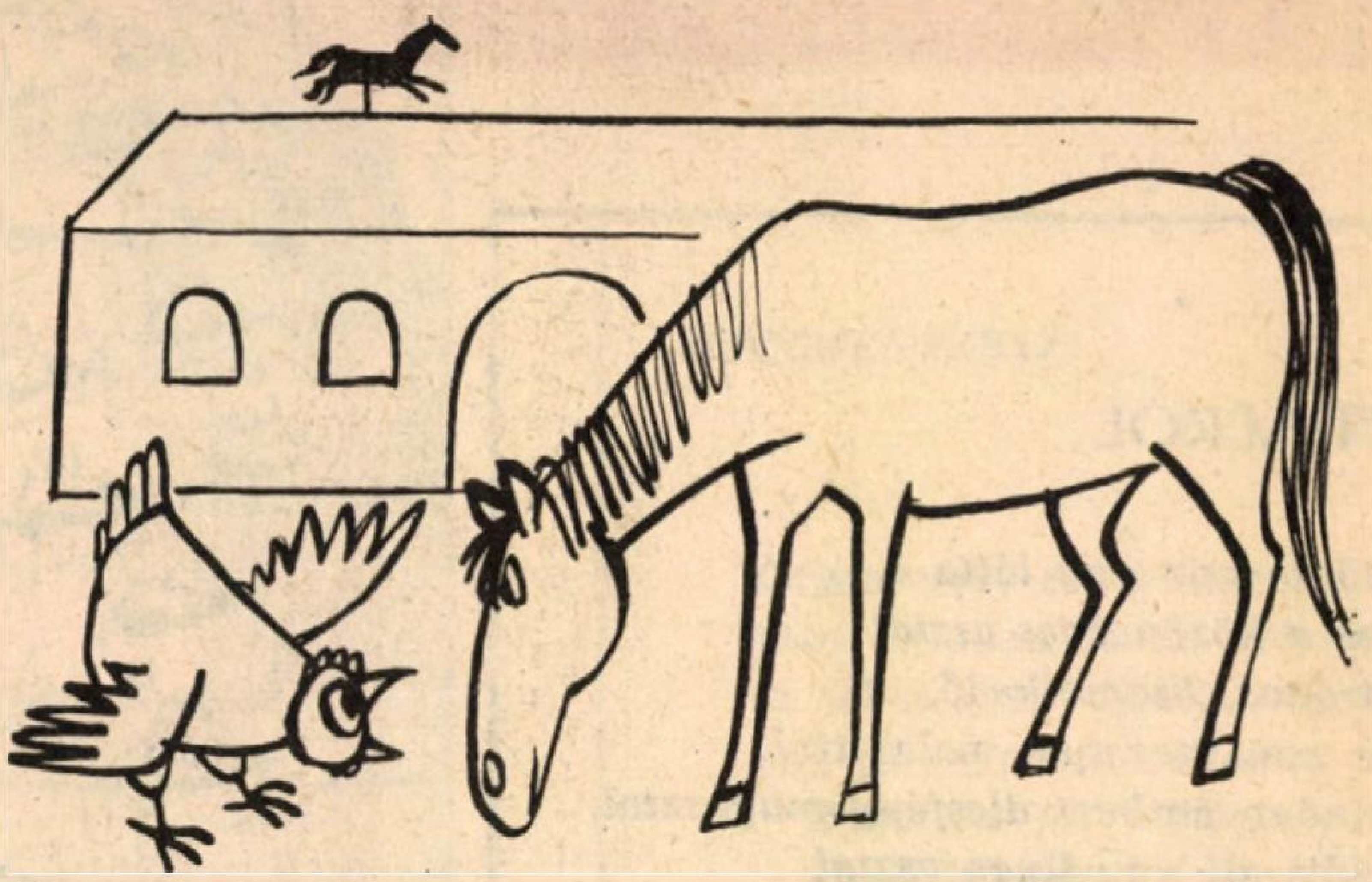
– Rémes ez a tisztaság! Sehol egy szemétdomb, amin kukorékolhatnék...

Persze, nemcsak az állatok kényelmére fordítanak gondot a gazdaságban, hanem a dolgozókéra is. Például nemrég készült el húsz egyszobás-, fürdőszobás lakás, beépített modern bútorokkal. Azonban a tervezők, sajnos, elfelejtettek a lakásokba fiatal szakembereket beépíteni, s így belőlük változatlanul jelentős hiány van.

*

A kikeltett csibék nagy részét más állami gazdaságok, és téeszek nevelik fel. Igen ám, de az egynapos jószág még bajosan tud több száz kilométert gyalogolni. Tehát valahogy az új otthonukba kell fuvarozni őket, méghozzá gyors, és főleg ennek a célnak megfelelő járműveken.

A gazdaságnak három Ikarusz autóbuszra volna szüksége, természetesen a személyszállító tartozékok nélkül, hogy egyre növekvő naposcsibe szállítási kötelezettségeinek eleget tudjon tenni. Ám a Közlekedés- és Postaügyi Minisztérium elutasította kérésüket, mondván, hogy az Ikaruszok kellenek személyszállításra.

– Nem szégyelli, ilyen nagy ló létére tyúkokkal tartatja el magát?!...

Ez igaz, viszont jelenleg az a helyzet, hogy kénytelenek jó drágán a MÁVAUT-tól buszokat bérelni erre a célra. Persze személyszállító autóbuszokat, amelyekbe ráadásul fele annyi áru fér, mint amennyi az Ikaruszokba férne, és a mostoha szállítási körülmények sem tesznek valami jót az érzékeny jószágnak.

Mindenkinek segítenie kell abban, hogy a baromfi tömegélelmezési cikké váljék. De, úgy látszik, némely illetékes elvből ellenzi a paprikáscsirkét...

*

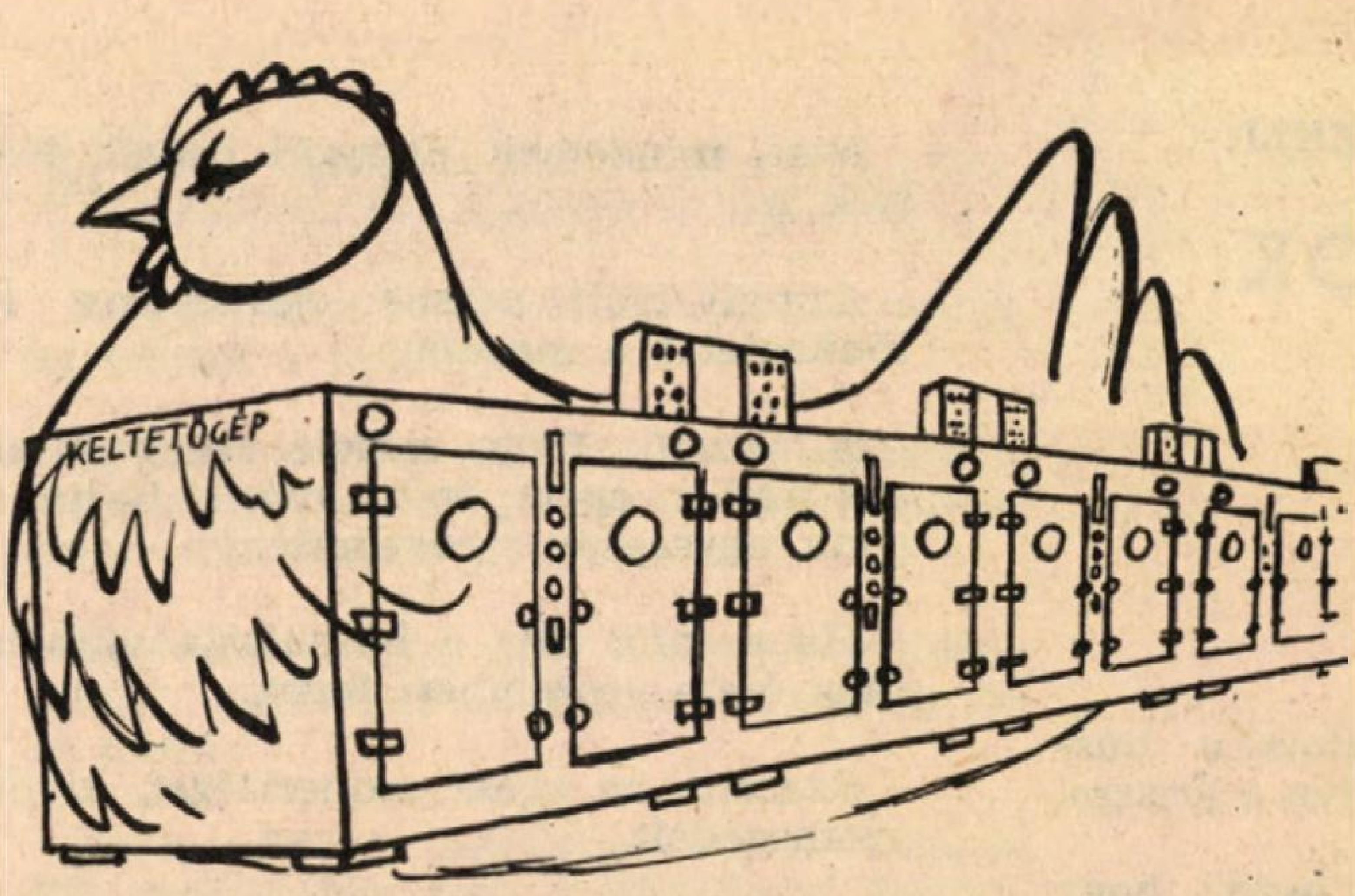
Az állami gazdaságokba és téeszekbe szétosztott csibéket, sajnos, nem mindenhol gondozzák elég szakszerűen. Szegénykék, vágyódva gondolnak vissza az összkomfortos bábolnai keltetőgépekre, és búsan csipogják:

— Hiába, anya csak egy van!

*

Végül egy kis kulturális statisztika:

Vidéki viszonylatban Dunaújváros után Bábolnán található a legtöbb tévékészülék. Azonkívül ide jár a legtöbb újság, és a legtöbb újságíró.

Bábolnai kotlóstyúk

(Várnai György és Dalmáth Ferenc riportja)

Magyar dráma

Vasvári Anna rajza

– Mit gondolsz, melyik lesz öngyilkos? . . .

Fogalom fogalmazás

A mai robanó korban szükségszerű, hogy fogalmainkat időnként átértékeljük. E munkát bárki házilag elvégezheti, e néhány példa csak útmutatóul szolgál. Ajánlatos a folyamatot 10–12 évenként megismételni.

NYOMOR, 1940: Nincs lakásom, sem vacsorám. Fázom és éhezem. Hitel nincs!

NYOMOR, 1951: Ami Amerikában van.

NYOMOR, 1963. Két éve nem tudok egy nyomorult Skodát összeverni. Az OTP csak húszezret akar adni!

SZERELEM, 1940: Imádom Erzsébetet, de az apja, aki a városházán írnok, nem adja hozzám, mert az én apám asztalosmester. Kénytelenek voltunk szakítani!

SZERELEM, 1951: Imádom Bözsét, de az apja, aki írnok a Tanácsnál, nem adja hozzám, mert az apám maszek asztalos. Kénytelenek voltunk szakítani.

SZERELEM, 1963: Imádom Bettyt, de az apja mindenképpen ragaszkodik hozzá, hogy esküdjünk meg. Majd ha bolond leszek! Inkább szakítottunk.

SZÓRAKOZÁS, 1940: Este ácsorogtam a Moulin Rouge előtt. Irtó szórakoztató volt nézni a sok frakkos urat és gyönyörű nőt.

SZÓRAKOZÁS, 1951. Ma munka után volt egy ismeretterjesztő előadás, utána kimentünk a Nagymező utca sarkára zakatolni.

SZÓRAKOZÁS, 1963: A rádióból Szepesi közvetíti a meccset. Feketét iszom konyakkal. Közben kártyázunk. Bekapcsoltuk a tv-t is, hogy ellenőrizzük a Szepesit. Mit is lehet csinálni egy ilyen unalmas vasárnap délután?

TRAGÉDIA, 1940: A lakásom leégett. A feleségem megszökött egy vigéccel. A vigéc felesége hozzám költözött.

TRAGÉDIA, 1951: Ma nem voltam Szabad Nép félórán.

TRAGÉDIA, 1963: Ha 23-as helyett 24-est írok, akkor négyes találatom van.

ÖRÖM, 1940: Találtam egy pénztárcát. 6 pengő volt benne. Szép az élet! Van Isten!

ÖRÖM, 1951: Ma a termelési értekezleten a szakszervezeti bizalmim kijelentette, hogy fejlődőképes vagyok. Szép az élet! Nincs isten!

ÖRÖM, 1963: Lebukott a Kökörcsin. Szép az élet. Van itt ész!

LEÁNYÁLOM, 1940: Herceg, hófehér paripán. Jobbcsaládból való Tarzan, minimum havi 300 fix-szel.

LEÁNYÁLOM, 1951: Munkásszármazású nőgyógyász. Centercsatár.

LEÁNYÁLOM, 1963: Férfi. Nősülni akarjon és segítsen takarítani. Később vigye a bölcsődébe a gyereket.

NŐIDEÁL, 1940: Madonna. Minél nagyobb a hozománya, annál kevésbé érdekes, hogy mennyire madonna.

NŐIDEÁL, 1951: Az a legjobb, ha csak a személyazonossági igazolványából derül ki, hogy nő.

NŐIDEÁL, 1963: Elvált asszony, lakással.

AMERIKAI NAGYBÁCSI, 1940: Plutokrata, bolsevista!

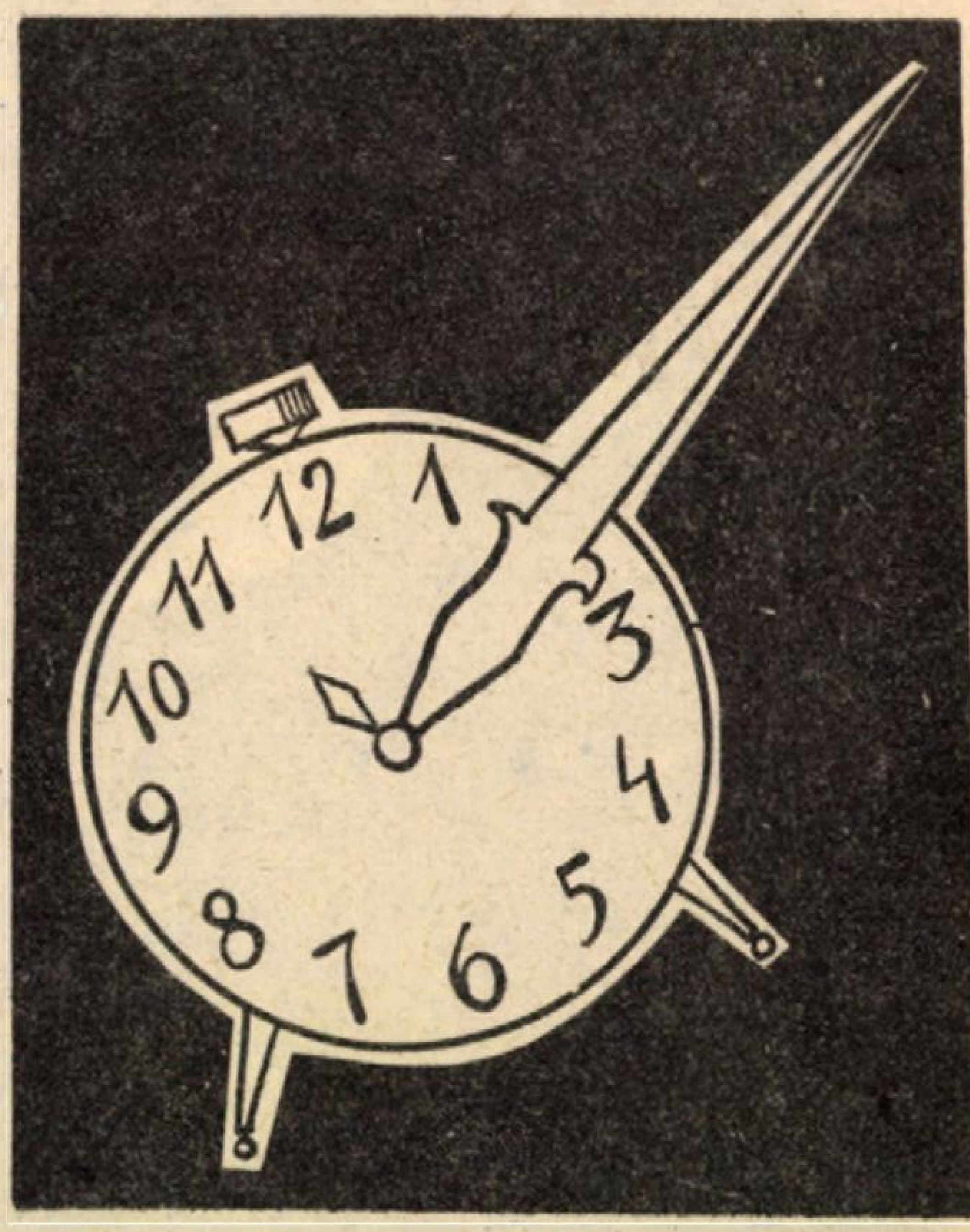
AMERIKAI NAGYBÁCSI, 1951: Kozmopolita, monopolkapitalista, imperialista áruló, akinek leveleit felbontatlanul kell visszaküldeni.

AMERIKAI NAGYBÁCSI, 1963: Drága hazánkfia, aki esetleg egy autót is küldhet.

És így tovább, lehet folytatni . . .

Ősz Ferenc

Rossz kooperáció

Vasárnapi ebéd

– Már ezerszer megmondtam, tartsd külön a Yestor-kockát, és a tranzisztoros rádiót.

Felemelik a vatikáni alkalmazottak fizetését

– Hála az égnek!

LE A BÜROKRÁCIÁVAL

FROCLI FECNI

Nagy barátja vagyok az ésszerű takarékosságnak, de azzal a takarékossággal, amellyel a vendéglátóipar kedveskedik nekünk, nem tudok egyetérteni. A napokban betértem a sárbogárdi Utasellátó éttermébe, ahol egy komplett ebédet rendeltem. A komplett ebédhez egy negyedére szétszabdalt, 14×14 centiméteres papírszalvétát mellékelt a felszolgáló. Na, gondoltam magamban, ennél jobban takarékoskodni már igazán nem lehet! De tévedtem. Másnap úgy hozta a sors, hogy az egyik dunaújvárosi presszóban reggeliztem. A komplett reggelihez tálalt papírfecni, amit szalvétaként kaptam, alig haladta meg a cigarettapapír nagyságát.

Ami a rádiótechnikában előrelépés – a különféle törpekészülékekre célzok –, nem feltétlenül követendő példa a vendéglátóiparban. A jövőben mellőzzék a miniatűr tranzisztoros-papírszalvétákat! Már csak egészségügyi okokból is.

Kovács Ernő
XI., Abádi u. 26.

Önbizalmi válság

– Néha van egy olyan érzésem, hogy hiába ugatunk! ...

Vasvári Anna rajza

LE A BÜROKRÁCIÁVAL

ÜZENET

Hentesüzlet: XI. kerület, Bartók Béla út 64. Száma: 11 103. Forgalmas hely, dús kirakatok. Az egyik kirakat haltárolójában rengeteg élő hal. Szinte kinyomják a vizet, olyan sokan vannak. Nem tudtam ellenállni ennek a nyüzsgő haltömegnek. Bementem. Az előzékeny kiszolgáló készségesen kihalászta nekem a kiszemelt halat.

– Parancsoljon. Megfelel?

– Igen – mondom én.

– Fejbeüssem? – kérdi ő. – Már mint a halat!

– Jó lesz – mondom én –, legalább nem ficánkol ki a szatyorból.

– Kész – mondja az eladó. – A fejbeütés az árban benne van...

Megköszönöm jóságát, fizetek, aztán megyek a halért.

– Adok még egy papírt, hogy ne ázzon át!

És máris egy vastagabb papírba csomagolja a halat. Futólag még látom, hogy valami írás is van a papíron. No, majd otthon elolvasom, hátha valami különleges halászlé-recept.

A „recept", amit odahaza gondosan elolvastam, így szól: *„Imi! A két döglött halat bontsd fel! A zsírládába se csontot, se faggyút ne tegyél, amíg az ellenőrzés el nem megy! Kirakati felvágottat tegyél fel majd a pultra!"*

Milyen jó, hogy élő halat lehet kapni és néha még – friss felvágottat is!

B. L.

Egy követségi fogadáson

Hegedűs István rajza

– Tudod, darling, a férjem még mindig tántoríthatatlan híve az erőpolitikának...

Hátha valaki nem ismeri...

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

Palika összetépett ruhában jön haza az iskolából.

– Mi történt veled? – kérdi az apja szigorúan.

– Verekedtem Pistával.

– Felháborító! És milyen a ruhád! Teljesen tönkrement. Vehetek egy újat...

– Az semmi – mondja Palika büszkén. – Látnátok Pistát! Az ő apukájának új gyereket kell venni!...

Fényes nappal egy építkezésen

– Ne félj, édes, egészen egymás közt vagyunk...

Hétfő reggel

A vasárnapi rangadó kiértékelése.

Vita

– Apu, várj meg itt! Elhozom a KRESZ-t!

Lázálom

Vadvendéglő

Két kis apróság

A LEGNAGYOBB MAGYAR RÁBESZÉLŐ

A legnagyobb magyar rábeszélő versenytárs nélkül, Pataki Ferenc, akit elég méltatlanul „csak" mint egyedülálló fejszámoló zsenit tart számon az ország... Túlzok vagy igazam van – ítélje meg ebből a történetből az olvasó!

Vendégszereplésre sietett Pataki a minap az ozorai művelődési házba. A falutól vagy egy kilométerre gépkocsija az őszi sár foglya lett. Sötét este volt, s a fejszámolónak híres, de gépkocsivezetőnek „volt jobb" férfiú bebotorkált a faluba, hogy segítséget szerezzen járműve kivontatásához. Félszeg kérdezősködésére egy éjjeliőr forma bácsika azt tanácsolta neki: forduljon csak egy bizonyos Jóska nevű traktoroshoz, az talán segít rajta.

Úgy lett. Pataki mester beállított a traktoros immár sötét otthonába. Ágyban találta a fiatalembert, aki csak nagy zörgetésre kelt föl. Fölkelt. Pataki ugyanis mondott neki valamit.

Felöltözött az ifjú és kibotorkált a számok nagy ismerőjének társaságában a szélfútta országútra. A sűrű estéből valahonnan traktort hozott elő, s azzal rántotta ki a kátyúból a megfeneklett Wartburgot.

– Korán lefeküdt – mondta neki fölöslegesen Pataki.

– Igen – biccentett József.

– Lakodalom volt, és jó ilyenkor hamar lepihenni.

– Kinek a lakodalma? – kérdezte a pesti vendég.

– Az enyém – szólt csendesen az ozorai ember, és most már el is iramodott.

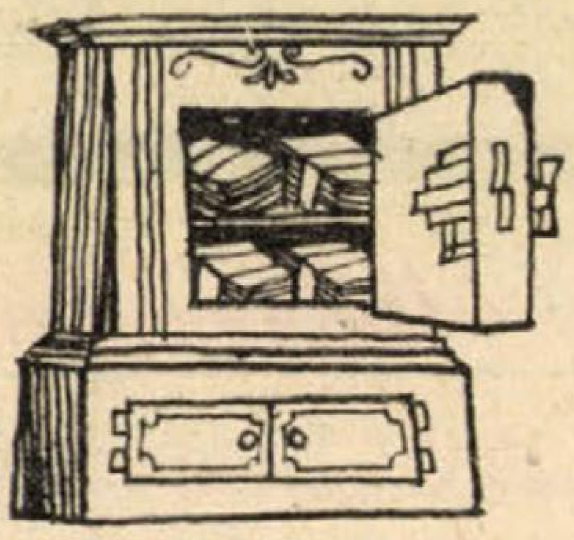
Nem volna utolsó rejtvény, ha megkérdeznénk: mit mondhatott Pataki Ferenc a traktorosnak, ha az ellenvetés nélkül fölfüggesztette a nászéjszakáját?

ASZKÉTA MILLIOMOSOK

Örömmel olvastam az újságban, hogy három fiatal pedagógus másfélmilliót nyert a lottón. A gondos hírszolgálat – mint már annyiszor – tájékoztatta az országot, hogy mi lesz a másfélmillió sorsa. Fortuna kiválasztottjai még alig tértek magukhoz az örömtől, így csak egyikük döntötte el: gépkocsit vesz, a többit pedig elhelyezi a takarékban. Két társa – mi másra gondolhat elsőül a sors kegyeltje! – szintén a takarékban látja pénze legmegfelelőbb helyét.

A modern lélektanra vár annak földerítése, hogy miért van olyan mély szakadék a lottócédula kitöltésekori terveink és a nyert milliók fölhasználása között. Mert ahány lottózóval csak beszéltem eddig, mind ilyesformán tervezte meg a nyerendő millió helyét: „Veszek egy villát, veszek egy autót, csináltatok tíz rend ruhát a legjobb szabóságban, vásárlok két tucat inget, elutazok Moszkvába, Párizsba, Rómába, Taskentbe, a legmodernebb bútorral rendezem be a lakásomat..." És így tovább, egészen az elbágyadásig, amikor még kitölt három szelvényt az ember, hogy a rokonoknak és az ellenségeknek is nyerjen valamit.

Ezzel szemben a nyerteseк?! Még soha sem olvastam, hogy valaki új ruhákat csináltatott volna. Hogy valaki díszvacsorára hívta volna meg barátait – akik egyben irigyei is. Ha emlékezetem nem csal, még sohasem fordult elő, hogy egyetlen újdonsült milliomos azt nyilatkozta volna: „Veszek egy arany zsebórát, továbbá ezer kötet könyvet, valamint egy vetítőgépet, amivel otthon

lepergetem, hogy mint szerencsétlenkedtem a velencei Szent Márk tér galambjai között."

Isten ments! Egy ház, egy autó – csak, csak... A pénz nagyrésze a takarékba – az már igen! Vagy lehet, hogy csak a gazdálkodás aszkétái lottóznak?... Vagy az OTP propagandistái tanúsítják ezt a kivételes leleményt a nyereség beosztásánál?

Bajor Nagy Ernő

P. TAUSING

A KÖRLEVÉL

Egy nagyvállalat igazgatója a következő körlevelet bocsátotta ki:

Utasítás

Vállalatunk irodáiban üzemeltetett írógépek ellenőrzése során megállapítottam, hogy az írógépeket kezelő dolgozók nem ügyelnek kellőképpen a gépek egyenletes kihasználására; egyes betűtípusok a fokozott igénybevétel következtében elkopnak, ami az olvashatóság rovására megy, egyes betűtípusok, és írásjelek viszont csaknem teljesen kihasználatlanok.

Tekintettel arra, hogy a dolgozókra bízott gépek ilyen hanyag, és felelőtlen kezelése a nép vagyonának állagát károsítja, azonnali hatállyal e l r e n d e l e m, hogy:

1. a dolgozók az eddig erősen igénybevett betűtípusok használatát megfelelő mértékben korlátozzák,
2. az eddig kellően ki nem használt betűk, és írásjelek igénybevételét fokozzák,

tehát mindent kövessenek el az írógépek tasztatúrájának egyenletesebb kihasználása érdekében.

Jelen utasításom megszegése wq§&°/₀□ WX%□ Q X§&Q wx& °/₀ wqx&wq &§ %Wqx □&§%wq !

Q!§&?&§°/₀qwx&°/₀ §&wx&4

Szlovákból fordította: Gerényi Tibor

NYILVÁNOS FEJMOSÁS VILLAMOSON

A villamoson viharzik a lárma:
Szép ifjú nő szórja szitkait, magázva,
Egy öregember felé szüntelenül —
S szegény öreget szánalmas sírhatnék rázza.
„Nem szégyelli magát? Hogy' lehet ilyen?
Hiába mosom a vén, rosszcsont fejét, látom!"
Hallom szájából zúdulni a szitkot.
Kérdem az öregtől: „Mért nem vág Maga vissza?"
Felel nagyfélénken: „Mit tegyek? Hisz' a l á n y o m !"

G.

Pesti tudósítónktól

Ezúton szeretném megkérdezni az új brit miniszterelnöktől (nem mondhatom, hogy angol, mert skót), hogyan szólítsam. Amíg Lord Home volt, addig nem volt semmi baj, mindössze azt kellett megtanulni, hogy nem „hóm”-nak, hanem „hjum”-nak kell kiejteni ősi nevét. Most azonban lemondott főrendi rangjáról, s ennek következtében Sir Alexander Douglas-Home lett belőle. Szabályosan tehát őt most Sir Alexandernak, vagy röviden Sir Alec-nak kellene nevezni. De miniszterelnököt keresztnevén nevezni — ez teljesen szokatlan. Sir Home vagy Sir Douglas-Home nem létezik, a „Sir” cím csak keresztnévhez vagy teljes névhez illeszthető. Azt sem mondhatjuk, hogy Mr. Home vagy Mr. Douglas-Home, mert igaz, hogy az újdonsült miniszterelnök lemondott lordságáról, de annyira nem, hogy holmi egyszerű Mister legyen belőle. Használjuk az egész nevét? Az csaknem olyan hosszú, mint Sir Abubakar Tafava Baleva, a nigériai miniszterelnök neve. A mai rohanó korban ennyi ideje nincs az embernek.

Szóval? Petőfi szavaival élve: minek nevezzelek?

*

Szeretem, amikor az újságban *„Apró dolgok”* cím alatt járványról, földrengésről, új csillagrendszer felfedezéséről olvasok. Eszembejut a régmúlt egyik hétfői újságja, amelynek a *„Nem fontos, de érdekes”* című rovatában jelent meg a hír, hogy egyik ismert közéleti személyiségünk a lábát törte.

*

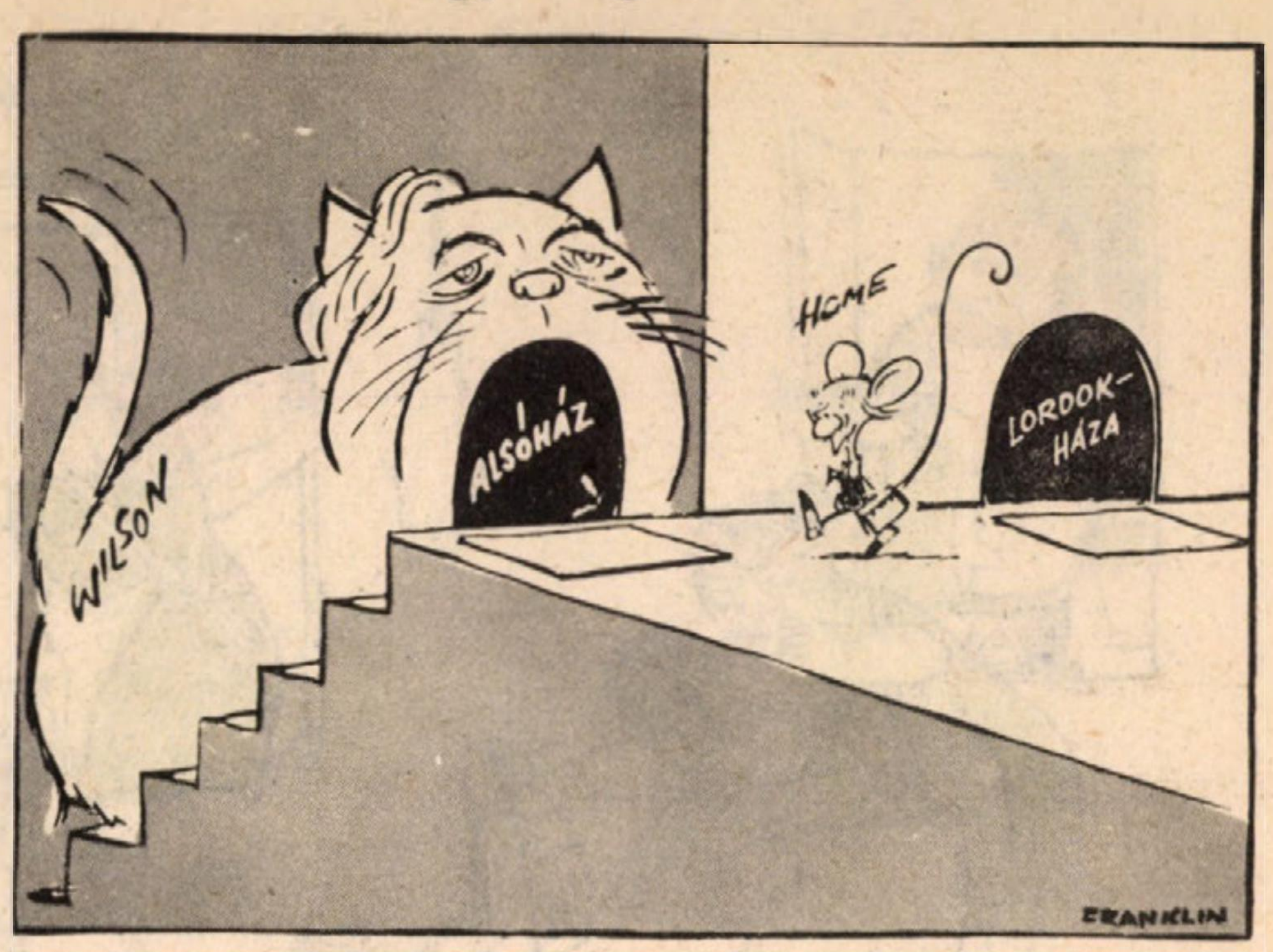
Befolyásos férfiúnak mondja egy ismerőse:

— Könnyen elintézheted a dolgot. Csak föl kell emelned a telefonkagylót.

— Sajnos, reumás a karom! — tér ki a kérés elől az illető.

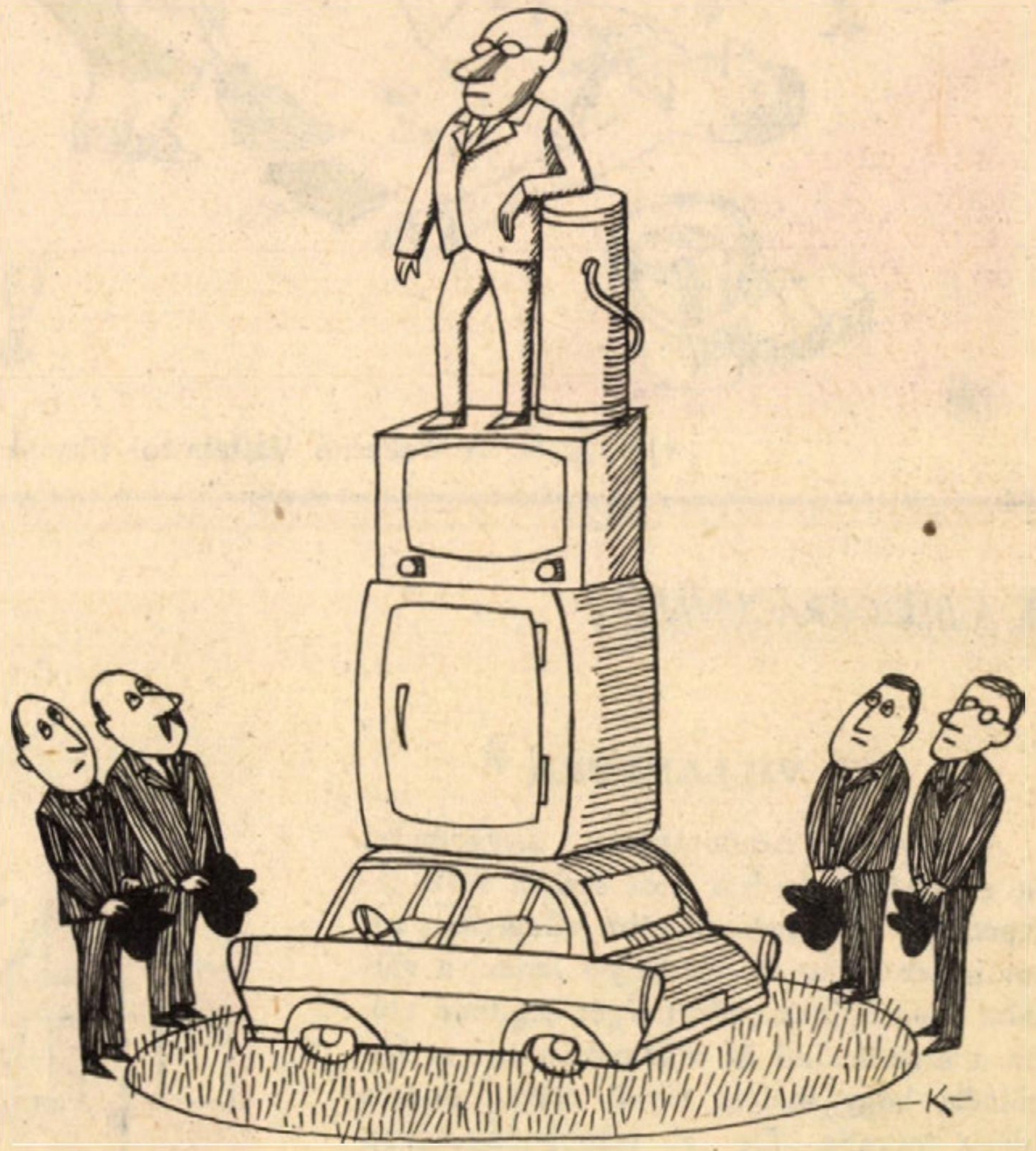
f. l.

Ahogy Angliában látják

A Daily Mirror rajza

Életmű

Trubadúrok

Egykor

és most

Nem közölhető kéziratot küldtek:

S. Kálmán, Vértesképhely, — H. László, Bp. XIX., — V. József, Bp. XX., — S. Pál, Aszód, — B. Károly, Bp. XX., — P. Károly, Miskolc, — T. János, Kiskunhalas, Sz. János, Bp. XII., Maros u. — K. János, Bp. VII., Damjanich u. — N. Gábor, Szeged, — H. Aladárné, Bp. XIV., Zalán u. — Cs. József, Bp. III., Föld u. — O. Sándor, Baja, — Cs. Attila, Bp. II., Frankel Leó u. — M. György, Nyíregyháza, — J. Jenő, Debrecen, — Sz. István, Debrecen, — D. Ida, Ladánybene, — J. Imre, Miskolc, — H. György, Kaposvár, — S. Imre, Bp. X., Kápolna u. — P. Katalin, Bp. V., Néphadsereg u. — H. Tibor, Bp. — P. László, Hosszupályi, — P. Pál, Bp. IX., Angyal u. — B. Mihály, Bp. VIII., Sárkány u. — B. L. Bp. VI., Bajcsy Zs. u. — L. Endre, Győr, — S. Gyula, Miskolc — O. Gy. Soroksár, — H. I. Ráckeresztúr, — S. György, Tiszakécske, — M. Péter, Bp. Nefelejts u. — H. László, Herend, — B. Lajos, Pestlőrinc, — Sz. Géza, Dorog, — G. Debrecen — G. Debrecen, — A. József, Bp. XVII., — V. Ferenc, Balatonfűzfő, — F. Zoltánné, Bp. I., Mészáros u. — Sz. Ferenc, Paks, — V. Sándor, Bercel, — Sz. B. Szeged, — S. Attila, Eger, — S. György, Bp. XV., — D. Pál, Litke, — T. Tamás, Bp. XIII., Pozsonyi u. — S. Gy. Kocsord, — S. Károly, Bp. XIII., Hegedűs Gy. u. — V. Sándor, Bp. XI., Bukaresti u. — B. Sándor, Sopron, — G. Lajos, Bp. II., Toroczkó tér — O. Lajos, Kazincbarcika, — H. Dezső, Szeged.

Házibuli után

Hegedűs István rajza

– Jóreggelt! A Takarító Vállalattól jöttünk! ...

EGY KIS HELYESÍRÁS ...

A Szolnok megyei Néplap folytatásos regényének „ECHÓS SZEKÉR" a címe. A történetből azonban kitűnik, hogy nem visszhangos szekérről van szó, hanem a tetővel ellátott, jellegzetes ekhós járműről. A szó helyesírását egyébként már Csokonai Vitéz Mihálynál is tanulmányozhatjuk, aki a tihanyi echóhoz írt örökbecsű költeményt.

Dr. Kovács Andor
Kecskemét
Simonyi u. 1.

*

A héten gyúrmát hoztak a gyerekek az iskolába, és mindegyik dobozban használati utasítás is volt, majd alatta a következő figyelmeztetés:

UTÁNNA MOSSUNK KEZET!

Üdvösnek tartanám, ha legalább a nyomdai korrektor a nyomás előtt megnézné, hogy *utána* mit fognak kinyomtatni, mert nemcsak a gyúrma, hanem a rossz példa is ragadós.

Korompai József

A GA 84–80 rendszámú 12-es autóbusz vezetőfülkéjében, szépen dukkózott táblán, a következő felirat olvasható:

FŐJAVITOTT MOTOR
ÓVATOSSAN

Így lesznek aztán a karambolok ...

Andrásfay Endre
XII., Költő u. 28.

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

ÖT VILLANYÓRA

A Fővárosi Autóbuszüzem, Istvánmezei út és Cházár András utca sarkán levő telepénél a villamosórák több világrész pontos idejét mutatják. Ez helyes lenne, a vállalat dolgozóinak műveltségét segítené elő, ha a szembetűnő öt villanyórán azt is közölnék, hogy melyik távoli ország pontos idejét mutatja. De így bizonytalanságban vannak a FAÜ dolgozói és a járókelők is, hogy délután ötkor – amikor arra jártunk, – a világnak melyik részén van éppen 11 óra 15, 12 óra 07, 13 óra 45, 15 óra 38. Az ötödik óra jelzését meg sem említjük, mert csak öt perc különbséggel mutatja az időt, mint a mellette levő villanyóra. Ennyit mutatnak az órák, – már nagyon hosszú idő óta!

Még csak annyit, hogy ezen a telepen nagy fontossága van az autóbuszok pontos indulásának és persze a dolgozók pontos érkezésének is.

Miért nem gondolnak arra, hogy az órákat meg is lehetne javítani?

(p.)

Naptár-reform

Mészáros András rajza

– Hová mennek maguk, ma, csütörtökön?
– Szabad szombatra!

LUDAS MATYI — SZATIRIKUS HETILAP

Főszerkesztő: Tabi László. — Szerkesztő: Földes György. — Művészeti szerkesztő: Toncz Tibor.
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat. — Felelős kiadó: Csollány Ferenc. — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. — Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100, *142—220 — 63.6476 — Kossuth Nyomda, Budapest. — Terjeszti a Posta Központi Hírlapiroda. Tel.: 180—850. INDEX: 25504